

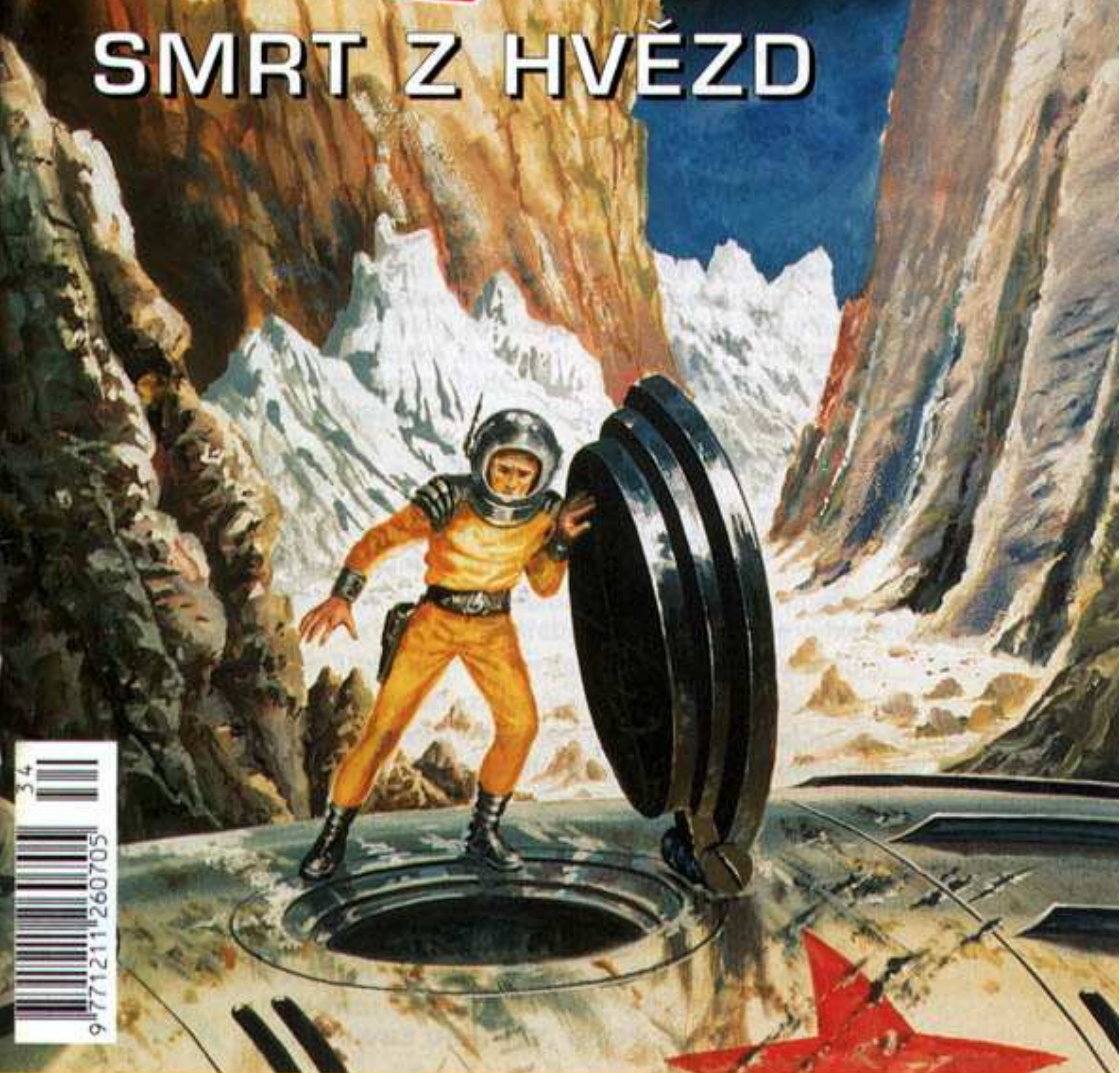
220 34/99

SCI-FI

Kč 22,90

Perry Rhodan

SMRT Z HVĚZD

RHODAN NECHCE UVĚŘIT, ŽE MUTANTI ZAHYNULI

Clark Darlton

SMRT Z HVĚZD

Perry Rhodan 220

Přeložil František Fabián

Digitalizoval Pawwlik

1.

„Nikdy neuvěřím, že jsou mrtví, nikdy!" Rhodanova tvář byla jako z kamene, neživá a strnulá. Jako hypnotizován zíral na obrazovky CRESTU II, které zrcadlily hemžení hvězd v centru Mléčné dráhy. „Kdyby byli mrtví, všechno by ztrácelo smysl! Byli bychom to my, kdo je zabil! Byla by to naše vina!"

Atlas, který přecházel sem a tam po velitelském můstku gigantické vlnkové lodi, k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno.

„Nikdo z nás doopravdy nevěří, že zahynuli, Perry. Mají speciální skafandry a kyslík a potrava jim vydrží deset dní. Jistě se bezpečně ukryli, než byla pevnost Maahků zničena. Oni sami pokládali arkonskou bombu a věděli, kdy vybuchne. Já taky nevím, proč se neteleportovali zpátky k nám, ale asi mají své důvody. Třeba jsou v jedné z pěti černých tyčovitých lodí, které uprchly."

„Jestli je najdeme, zjistíme to." První důstojník CRESTU II major Brent Huise vystřídal kapitána, plukovníka Carta Ruda. Seděl v kapitánově kresle a řídil pátrání po nezvěstných. Jeho zjizvená tvář se ani nepohnula, když slyšel Rhodanova slova. Někdo citlivější by v nich možná hledal výčitku, ale Brent Huise ne.

"Najdeme je," řekl suše. „Dříve nebo později."

"Později, to by bylo zlé." Rhodan se na něj nedíval. „Mají kyslík ještě na jeden den. Devět dní je hledáme. Jestli ještě žijí, musíme je najít nejpozději zítra."

Atlas se posadil do volného křesla vedle Rhodana.

„Neměli bychom tu lhůtu brát tak přesně," řekl klidně. „Jestli je vzali s sebou Metanové v jedné z těch lodí, které uprchly a ušly zkáze.."

„Ale ti dýchají metan," přerušil ho Rhodan.

„Dovedou vytvořit kyslíkové ovzduší i v malé lodi. Jestli ty tři mutanty zajali, pak se také postarají, aby přežili."

Rhodan neodpověděl a v duchu si znovu přehrával celý děj, který vedl ke zmizení tří nejcennějších mutantů.

Objeví se Metanové, obávaní Maahkové. Už před deseti tisíci lety to byli oni, kdo skoro zničil tehdy mocné arkonidské impérium. Od té doby už se myslelo, že ani neexistují. A teď se vrátili s obludnou lodí, umělou planetou, kterou lodě Pozemšťanů napadly. Byla zničena odvážným činem tří mutantů.

Myšob Gucky, Afričan Ras Čubaj a Japonec Tako Kakuta se teleportovali do pevnosti Metanů. Měli s sebou arkoniskou bombu. Pevnost byla vyhozena do vzduchu, ale tři mutanti se na palubu CRESTU II nevrátili.

Z pevnosti prchaly lodě Metanů, černé, štíhlé válce dlouhé tisíc metrů, o průměru sto metrů, a flotily Pozemšťanů je zničily. Jen pět lodím se podařilo zmizet beze stopy ve vesmíru.

Ale Gucky, Ras a Tako zmizeli rovněž.

„Byli bychom je našli, kdyby byli nablízku," přerušil Atlan ticho na můstku. „Dá se proto předpokládat, že byli zajati a ještě žijí."

„Ale mohli být taky zničeni atomovou reakcí, i když tomu nevěřím." Rhodan se poprvé podíval rovnou na Atlana. „Nechci věřit," dodal skoro vzdorně.

„Najdeme je," opakoval major Huise.

Rhodan chvíli mlčel, pak se zeptal Atlana: „Pověz mi upřímně, připadají ti ty uprchlé lodě Metanů opravdu tak důležité? Nehledě k tomu, že by v nich mohli být naši tři mutanti?"

Atlan přikývl.

„Dokonce velmi důležité, Perry. Pokud víme, přišli Maahkové do Mléčné dráhy jen s kosmickou pevností, pravděpodobně z mlhoviny Andromeda. Kromě osmi zajatců a posádek těch pěti lodí nikdo z nich nevyváží. Víme ale, že Metanové, a zvláště národ Maahků jsou velmi plodní. Rozmnožují se ohromně rychle. Jestli najdou vhodnou planetu, bude nebezpečí za několik let znovu akutní. Nezapomínej, že vlastní tajemství konvertorových děl. Jsou to strašliví protivníci. Musíme těch pět lodí najít."

Rhodan se znovu zadíval na obrazovky. Nespočetná slunce v centru Mléčné dráhy se zdála být těsně vedle sebe, i když mezi nimi byla vzdálenost průměrně dva světelné roky. Najít tady jednotlivou

lod' bylo téměř nemožné, navzdory vylepšeným možnostem zaměřování. Mohla pomoci jenom náhoda.

„Myslím si," řekl Rhodan, „že podléháš starým předsudkům. Arkonidané kdysi nesmiřitelně bojovali proti Metanům. Máš v sobě na to vzpomínku."

„Vždyť jsi se s Metany taky setkal a víš, jak bojují," odpověděl vážně Atlan. „Jen je nepodceňuj."

„To nedělám, ale ani je nepřeceňuji. V každém případě chci najít těch pět lodí především proto, že by na nich mohl být Gucky, Ras a Tako. Ty víš, co ti tři pro mě znamenají, Atlane."

„To vím." Arkonidan přikývl.

„Jsou to tví přátelé, hlavně Gucky. Myšlenka, že by mohl být mrtev, je nepochopitelná a odmítám ji přijmout. Přesto se mi jejich situace zdá velmi vážná. Jestli se nám nepodaří co nejdřív je zachránit..."

Odmlčel se.

Rhodan zvolna přikývl.

„Plukovník Rudo předal moje rozkazy dál. Pět tisíc lodí flotily dostalo úkol pátrat po těch pěti lodích Maahků. To je přesila tisíc na jednoho."

„To tady nic neznamená. Jediná pátrající lod' může mít tentýž úspěch, když jí bude přát štěstí."

Rhodan se kousl do rtů.

„Proč jsi věčný pesimista, Atlane? Proč mi tak rád bereš naději?"

Atlan se usmál a ukázal na obrazovky.

„Já jsem realista, to je všechno. A ty v zásadě taky, Perry, jenže se upínáš na pošetilou naději. Co je nám platná všechna technika, když se pokoušíme najít v poušti jedno určité zrnko písku? V okruhu sto světelných roků je tu víc než sto tisíc sluncí. Skoro každé má planety. Na každé z těch planet mohlo těch pět lodí přistát. Chceme je všechny prohledat? Jako bys hledal to zrníčko písku: ledaže by ti samo vletělo do oka."

„Máš pěkná přirovnání," řekl Rhodan sarkasticky. „Musíme tedy doufat, že nám Gucky sám vletí do oka."

Major Huise, kterému před chvílí přinesl navigátor list papíru, vstoupil do jejich hovoru:

„Pane, došla hlášení od velitelů jednotlivých oddílů flotily. Všechny lodi zaujaly výchozí pozici. Čekají na další pokyny o směru a vzdálenosti, kde mají hledat.“

Rhodan prohlížel hvězdné mapy. Atlan se mu díval přes rameno.

„Musíme hledat směrem k centru, i když nevíme jistě, jestli lodě Metanů nezměnily kurz. Devět dní je dlouhá doba. Snad jsme měli začít hledat dřív.“

„Začali jsme včas, ale trvalo dlouho, než se flotila soustředila. Teprve teď můžeme postupovat plánovitě. Současné stanoviště budeme považovat za střed akce a budeme postupovat do všech stran v kruzích. Dříve nebo později musíme najít stopu.“ Podal Huisemu lístek s několika poznámkami. „Dopočítejte kurzy pro jednotlivé svazy lodí a rozešlete data. Akce začne za deset minut.“

To ovšem neznamenalalo, že by se dosud celých devět dní nic nedělo. Naopak, celou tu dobu prohledávalo víc než tisíc lodí blízké okolí místa, kde byla naposled zaměřena zničená pevnost Maahků. CREST II sama proletěla širokým obloukem velkou oblast a pátrala po pohřešovaných. Všechno bylo marné.

Pět lodí zmizelo beze stopy.

Mezitím se soustředila většina flotily a byla teď Rhodanovi k dispozici.

„Pokyny předány,“ hlásil Huise.

Rhodan se nadechl.

„Teď už nám zbývá jen doufat,“ řekl.

„Nic jiného neděláme celých devět dní,“ zabručel Atlan.

* * *

Tako Kakuta držel hlídku.

I když to na pohled nemělo smysl, tři nejopuštěnější bytosti ve vesmíru se dohodly, že vždycky jeden z nich zůstane vzhůru, aby jim neušla ani nejmenší možnost záchrany.

Tako, útlý Japonec s nestárnoucím, usměvavým obličejem, byl přivázán k Rasu Čubajovi a Guckymu tenkou šňůrou. Nemohli se tedy jeden druhému ztratit.

Vznášeli se uprostřed prázdného prostoru mezi slunci v centru

Mléčné dráhy. Měli ještě zásobu kyslíku na čtyřiadvacet hodin. Voda a jídlo by jim vystačily na delší pobyt v těžkých pancéřovaných oblecích, ale to jim nebylo nic platné.

Tako se pomalu otáčel kolem vlastní osy. Vpředu v helmě mu žhnul zaměřovači přístroj. Každý předmět, kterého by se paprsky dotkly, by automaticky spustil poplach.

Zdálo se, že už to je celá věčnost, co transformační paprsek pozemského křížníku zasáhl a zničil černou loď Metanů. Zachránili se zoufalým skokem do nejistoty. Zhmotnili se uprostřed nekonečna. Kolem nich byla jenom děsivá kosmická prázdnota a nespočetné hvězdy.

„Není to tak zlé," řekl Gucky tenkrát před devíti dny.

Po pěti dnech by už mluvil jinak.

Během pěti dnů se jejich teleportační schopnosti téměř vyčerpaly. Spojenými silami se jim sice podařil skok do blízkosti neznámého slunce, ale jeho jediná planeta byla žhnoucím mořem roztavené skály, bez ovzduší a zcela nezpůsobilá k životu. S námahou sice vyvázli z elektromagnetického silového pole onoho slunce, ale teď se zase vznášeli v prázdném prostoru a čekali.

Rádiové spojení zklamalo. Přístroje vystačily jen na to, aby se domluvili mezi sebou, ale jinak byly němé.

Tako se starostlivě ohlédl po Guckym. Myšob spal. Za tlustým sklem byl zřetelně vidět jeho obličej. Do jeho rysů bylo vepsáno totální vyčerpání. Drobná postava se choulila v kosmickém pancíři, který vypadal jako malá kosmická loď.

Dobře, že Gucky spí, aspoň spotřebuje méně kyslíku. Také obnova sil má své meze. Zítra by tu nemuselo už být nic, co by se dalo obnovit.

Také Ras spal. Afričanova tvář byla šedá a propadlá. Vyčerpaly ho bezvýsledné skoky na dlouhé vzdálenosti, zklamání z ohnivě planety i náhlé gravitační bouře. K tomu se přičetlo, že ztratil naději na záchranu.

Ztráta naděje byla to nejhorší. Dokud doufali, bojovali. Kdyby přestali bojovat, jsou ztracení.

Krátkým stisknutím knoflíku na svém oděvu upravil Tako rotaci. Otáčení se zpomalilo a zastavilo. Teď se díval směrem k vlastnímu

středu Mléčné dráhy.

Slunce tam byla tak hustě vedle sebe, že zdánlivě mezi nimi žádný odstup nebyl. To byl ovšem jen optický klam, i v nejhustších hvězdokupách je mezi jednotlivými hvězdami vždy vzdálenost mnoha světelných měsíců.

V zaměřovači se ukázala tmavá skvrna.

Několik vteřin se na ni Tako díval, aniž chápal, oč jde, ale pak se v přijímači jeho helmy ozvalo poplašené pískání a Tako sebou trhl.

Objekt! Hmota!

Najednou jednal klidně a rozvážně, ale ostatní dva nevzbudil. Nejdřív chtěl vědět, co jeho zaměřovač vlastně našel. Ať to je cokoli, znamená to drobnou naděli. Snad loď?

Předmět byl vzdálený dvě stě tisíc kilometrů. Loď to být nemohla, na to byl příliš velký. Tedy planeta? Tmavá planeta, která putuje vesmírem bez slunce? V tom případě nebude mít atmosféru, aspoň ne v plynném stavu. Ale i zmrzlý kyslík by znamenal záchranu.

Ras se ve svém oděvu pohnul a otevřel oči. Uviděl na svém zaměřovači totéž co Tako.

„Co to je. Tako? Proč jsi mě nevzbudil?“

"Chtěl jsem se napřed o té věci dovědět víc. Proč bych tě budil kvůli klamně naději?"

"Máš pravdu. A co to tedy je?"

"Tmavá planeta. Nevím, jestli nám bude co platná. Musíme vzbudit Guckyho."

Ras se podíval na myšoba. Vznášel se deset metrů od nich, připojený šňůrkou.

"Je úplně vyčerpaný. Měli bychom ho šetřit. Když se nebudeme teleportovat a zkusíme se k planetě dostat s pomocí pohonu v oblecích, třeba ho to nevzbudí. Už jsi propočítal data?"

"Pracuju na tom. Objekt nemá v průměru víc než dva tisíce kilometrů."

"Úplný drobeček. Vypadá to spíš na malý asteroid. Pokud mohu posoudit, neletí o moc rychleji než my. Snadno ho dohoníme." Ras si odkašlal. "Jenom pochybuji, že tam najdeme to, co potřebujeme nejvíc."

"Kyslík?" Tako se nedal rušit z vypočtu. "Já bych se tak rychle naděje nevzdával."

Oba muži zapnuli na svých oděvech malé trysky, které jim daly potřebný směr a rychlost. Po dvou hodinách začala neznámá planeta zastíňovat hvězdy za sebou. Rostla minutu za minutou. Brzy museli Ras a Tako zapnout brzdící trysky.

Vypadalo to, jako by padali do černé díry. Kolem dokola bylo bezpočet sluncí, jejichž světlo by bylo nesnesitelné, kdyby si muži neposunuli před helmy stínítka. Jen postupně si jejich oči zvykaly na šero, které panovalo na povrchu planety. Už mohli rozeznávat jednotlivé obrysy. Bylo zcela vyloučeno, aby na téhle opuštěné a chladné planetě byl život. Byl to jenom kus skály, který putoval prázdnotou.

"Padáme moc rychle." řekl Ras. "Měli bychom zapnout antigravitační zařízení."

"Přitažlivost je velmi malá, nejvýš desetina zemské. Přibrzdi, Rasi." Gucky se začal hýbat. Otevřel oči a rozhlížel se. Trvalo dost dlouho, než pochopil, co se děje.

"Vy tu snad chcete přistát?" zeptal se chabě. Bylo znát, že mu každé slovo dělá potíže. "K čemu to bude dobré?"

Tako mu to vysvětlil.

"Musíme vyzkoušet každou možnost, Gucky. Třeba najdeme kyslík ve zmrzlém stavu. Naše přístroje ho budou umět využít. Kdyby se nám povedlo znova naplnit nádržky, prodlouží se nám lhůta o dalších deset dní."

"Jak dlouho jsem spal?"

„Skoro čtyřicet hodin. Nechtěli jsme tě budit, aby sis odpočinul."

Gucky začal máchat rukama a nohama.

"No dobrá, možná jsem trochu unavený, ale nemyslete si, že se budu povalovat. Proč se jednoduše na povrch nepřenesem? Ušetříme si čas i pohonné hmoty."

"Nechtěli jsme tě budit." opakoval trpělivě Tako. "Teď už můžeme skočit. Rasi, vypni pohon."

Přiblížili se těsně k sobě. Dotek kosmických oděvů stačil k tomu, aby se teleportovali společně.

Tako převzal velení. Cítil se poměrně svěží a měl dost síly, aby ostatní dva vzal při skoku s sebou.

Vznášeli se sto kilometrů nad pustou planetou, pokrytou pásy skal a rozrytou bezednými propastmi. Pohled na ni rozhodně nebyl povzbuzující.

"Tam!" řekl náhle Ras a ukázal dolů. "Na vrcholcích hor se něco bíle třpytí. Asi zmrzlá atmosféra."

"Vidím to." Tako se připravoval ke skoku. "Přistaneme hned vedle."

Odhmotnili se a znovu se zhmotnili na skalní plošině, která se táhla až k blízkému obzoru. Cítili se lehčí, jako by nic nevážili. Jedním skokem mohli překlenout stovky metrů, jako na malém asteroidu.

"Nízká hustota," konstatoval Ras. „Proto také nemá atmosféru. Podívejte, tamhle leží sněh. Jsou to jen nepatrné zbytky, ale snad stačí."

Připomínalo to zbytky sněhu při jarním tání na Zemi, ale tady sněh nemohl zčernat prachem z ovzduší. Ras došel na okraj nejbližšího pole sněhu a zastavil se.

„Už to tu jistě leží tisíce let. Nikdo se toho nedotkl ani z toho nic nevzal. Jestli tahle planeta opravdu někdy měla ovzduší, pak se z největší části rozplynulo ve vesmírném prostoru. Přitažlivost je příliš malá. Jen malá část se srazila a zůstala tu ležet. Není toho moc, ale bude nám to stačit."

„Jestli je v tom kyslík," varoval Tako před předčasným optimismem.

"Budu dýchat všechno, jen když to bude plyn," bručel zlostně Gucky. Omezil svůj příjem kyslíku na minimum a cítil se unavený. Nebýt nízké přitažlivosti, snad by se neudržel na nohou. Ještě pár hodin a budou to mít za sebou, jestli nepřijde záchrana.

Záchrana? Odkud?

Gucky se podíval na nebe poseté hvězdami a vzdychl. Ne, i kdyby Rhodan prohledával centrum Mléčné dráhy s deseti tisíci loděmi, nikdy je nenajde. Odtud záchrana nepřijde.

Ale kyslík by jim dal nové síly. Pak by se třeba mohli zase teleportovat na obrovské vzdálenosti, pryč od středu Mléčné dráhy.

Tam by snad našli vhodnou planetu...

Ras se shýbl a nabral trochu sněhu. Pozorně si ho prohlížel, ale pouhým okem z bílých krystalků nic nevyčetl.

„Analyzátor nám to poví," připomněl mu Tako.

Ras přikývl. Otevřel pouzdro na skafandru a vložil vzorek sněhu do analyzátoru. Trvalo deset minut, než přístroj zjistil složení. Potom Ras dlouho mlčel a díval se na osvětlenou stupnici, na níž byly dvě chemické značky.

„Tak co je to, Rasi? Řekni nám to konečně!"

Ras zakroutil hlavou.

"Je to čpavek, čistý čpavek. Dusík a vodík. Ani stopa kyslíku."

„Třeba ho najdeme někde jinde..."

„Nemá smysl něco si namlouvat," přerušil ho Ras. „Když je tady jenom čpavek, proč by na jiném místě měl být kyslík? Ne, tady kyslík nenajdeme." Podíval se směrem k vysokým skalám. „Aspoň ve sněhu ne."

Tako se podíval tímž směrem.

„Myslíš, že bychom to měli zkusit se skalami?"

"Jinou možnost nemáme."

Gucky seděl na kameni a nemíchal se do jejich rozhovoru. Nebylo na něm znát, jak hluboce ho zasáhlo nové zklamání. Ještě nikdy nebyl myšob v tak beznadějně situaci a tak blízko smrti. Seděli na neobyvatelné temné planetě někde v centru Mléčné dráhy a měli už jen na dvacet hodin kyslík.

„Ty tu počkáš?" zeptal se Tako myšoba.

Gucky se pomalu zvedl.

„Kam jdete? Už se mi ani nechce číst vám myšlenky."

„Tamhle ke skalám. Tam najdeme šterk, který se dá snáz analyzovat. Snad budeme mít štěstí."

„Na naše štěstí bych se už nespoléhal, Tako. To nás definitivně opustilo. Přitom jsem si vždycky přál umřít v posteli. Na slabost stárí, víš? Do té doby mohlo sice ještě uběhnout několik staletí, a mohl jsem ještě zažít narození syna nebo dcery, ale - smůla! Leč nemělo tak být, jak říká básník..."

„Pojďte," poháněl je netrpělivě Ras. Mluvení byla podle něho pouhá ztráta času. Každá vteřina byla drahá a mohla rozhodnout o

životě nebo smrti. „Není to daleko. Dva nebo tři skoky a jsme tam“

Odrazili se a skoro bez tíže plachtili přes rozsedliny. Kormidlovacími tryskami řídili směr letu. Měkce přistáli mezi skalami, které strměly místy až do výše sto metrů.

V prohlubině uviděli vhodné kameny, které se vešly do analyzátoru. Tako a Gucky se posadili a odpočívali, ale Ras byl neúnavný. Sebral tři kamínky a postupně je analyzoval. První dvě analýzy byly negativní. Ani stopa kyslíku. Teprve ve třetím vzorku se našly nepatrné stopy životadárného prvku.

„Tak co?“ ptal se napjatě Tako.

„Je toho málo, velmi málo. Naše konvertory by z toho snad nezbytné množství kyslíku vyrobily, ale nesměli bychom dělat nic jiného než neustále sbírat kameny a konvertory zásobovat. A přitom bychom museli brát jen ty pravé kameny. Opravdu, není to nejlepší řešení.“

„Ale aspoň nějaké!“ zakňoural Gucky. „Jak mají ty správné kameny vypadat?“

„To je právě to, navenek se nepoznají. Prostě bychom museli mít štěstí. Máme ještě zásobu vzduchu na dvacet hodin. Navrhuji, abychom se porozhlédli po místě, kde je kamení víc než tady.“

Ras a Tako vzali Guckyho mezi sebe. Odrazili se a zvolna pluli nevysoko nad povrchem planety. Jejich oči si už zvykly na přitímí. Množství hvězd dávalo tolik světla jako bývá na Zemi při úplňku. V rozsedlinách svítil bíle sníh, sníh z čpavku. Uletěli pět set kilometrů a Ras najednou řekl: „Tamhle dole bude šterku jako v kamenolomu.“

Lehce přistáli a rozhlédli se. Šterku tu bylo opravdu dost. Kameny všech velikostí, stačilo shýbnout se pro ně. Některé se nažloutle třpytily.

„Zlato,“ zabručel pohrdavě Tako.

„Nikdy v životě jsem si neuvědomil, jak může být bezcenné.“

„Kdyby to aspoň bylo zrezavělé železo, měli bychom naději, že bude obsahovat kyslík.“ Ras si pohrdavě odfrkl.

Začali sbírat. Gucky trval na tom, že bude také pracovat. Brzy nasbírali dost, zbytek práce obstarají konvertory. Posadili se, aby šetřili síly. Gucky hned zase usnul.

„Je úplně vyřízený,“ poznamenal starostlivě Ras. „Nemyslel

jsem si, že tak málo vydrží."

„Má menší oblek a tím i menší zásobu vzduchu. Musel víc šetřit než my. Kromě toho v prvních dnech nás při skocích teleportoval on, protože je nejlepší teleporter. Tím se vyčerpal."

Ras se podíval na oblohu.

„Dokážeme to?" zeptal se.

Tako vzhlédl. Někde mezi těmi tisíci hvězd byl Perry Rhodan. Určitě je hledá a nevzdá to. Ta myšlenka dodala Takovi novou odvalu. Podíval se na kontrolky konvertoru. Zásoba kyslíku rostla, i když pomalu. Po pěti hodinách se zvýšila z dvaceti na třicet hodin.

„To by zatím mohlo stačit," uvažoval Ras. „S tím bychom nějaký čas vydrželi. Jde to ale moc pomalu. Kdyby se nám povedlo naplnit zásobníky docela, mohli bychom zase vyrazit dál. Ale takhle..."

„Aspoň si tady odpočinem, Rasi, to nám prospěje. Pak budeme mít zase dost sil na nové plány."

Gucky otevřel oči. Ukázalo se, že nespál.

„Plány? Jaké plány? Chcete se zase naslepo teleportovat bůhvíkam? Tady aspoň máme kyslík. Tam venku nevíme, co bude."

„Tohle je tmavá planeta," řekl Ras. „Je větší než každá loď. Rhodan nás hledá a zaměřovače tuhle planetu nepřehlédnou. Souhlasím s Guckym. Když zůstaneme tady, máme větší naději, že nás najdou."

Tako pokrčil rameny.

„Dobrá, zůstaneme zatím tady, dokud se něco neobjeví v zaměřovačích. Třeba nějaká loď."

Ras vstal.

„Já to tu zatím trochu prozkoumám. Jistě je tu někde kamení, které obsahuje víc kyslíku."

„My zůstaneme tady," řekl Tako. „Ale nevypínej vysílačku, musíme zůstat ve spojení."

„Budu vám průběžně hlásit, co najdu."

Ras se odrazil a stoupal vzhůru. Jeho pohonné trysky krátce zaplály, pak ho pohltila věčná noc.

* * *

Ras se pravidelně ozýval a potvrzoval, že je vše v pořádku. Potom uslyšel v přijímači hluboké oddechování. Tako a Gucky klidně usnuli.

Už uvažoval o tom, že se vrátí, když uviděl, jak se dole něco zablýskalo.

Na dně propasti hluboké snad tři sta metrů bylo něco, co odráželo světlo. Skály to být nemohly, ty skoro všechno světlo pohlcovaly.

Ras přibrzdil a zůstal nehybně viset nad propastí. Teď viděl odraz světla zřetelněji. Byla to podlouhlá skvrna, na jednom konci zašpičatělá, asi padesát metrů dlouhá, deset metrů široká.

Ras sebou trhl. Tahle forma!

Spustil se dolů. Blýskavá skvrna se zvětšovala. Jestli na dně rokle leží kosmická loď, určitě tam nepřistála dobrovolně.

Když od ní byl na padesát metrů, už nepochyboval. Je to malá kosmická loď.

„Haló, Tako! Slyšíš mě?“

„Rasi? Co se děje? Usnul jsem...“

„To jsem si myslel. Našel jsem loď. Musíte sem přijít.“

„Lod’?“

„Určitě je to kosmická loď. Pravděpodobně tady ztroskotala při nouzovém přistání. Máš mou pozici?“

„Počkej tam, než se s Guckym objevíme.“

„Pospěšte si!“

Ras přistál na boku lodi. Nikde se nic nehýbalo. Šel opatrně k přídi. Musí tu přece být někde vchod!

Na přídi nic nenašel. Otočil se a vracel se k zádi. Tam vchod našel. Byl zavřený. Zůstal nerozhodně stát. Musí počkat na ostatní.

Popošel na zád' a hledal pohon. Našel trysky, ale druh pohonu neodhadl. Určitě měla loď vyšší než světelnou rychlost, ale mohl to také být jen záchranný člun.

O pět minut později přistáli vedle něho Tako a Gucky.

"Jak se dostaneme dovnitř?" ptal se Tako.

Ras mu ukázal zavřený vchod.

„Použijeme plazmové hořáky?“

„To bude nejrychlejší. Ještě zkusíme zaklepat, jestli není uvnitř

někdo živý."

Nikdo neodpověděl. Ras vytáhl z obleku přístroj a dal se do práce. Tako prohlížel okolí. Asi sto metrů od lodi něco našel. Donesl to Rasovi.

„Co by to mohlo být?"

Afričan vzal kovový předmět do ruky a potěžkával ho. Měl tvar prohnutého kladívka, špičatého na obou koncích. Kov byl zabarven do modra.

„Vypadá to jako malá motyčka, ale nevím, k čemu by byla. Je to zřejmě hodně tvrdý kov..."

Sklonil se a uhodil špičkou kladívka do zavřeného vchodu. Modrá špička zajela do dveří jako do másla.

Ras se na nástroj nechápavě díval. Ruka se mu roztřásla.

„Ale to přece není možné!"

Tako se shýbl vedle něj. „Dá se s tím krájet kov. To není nic nadpřirozeného, Rasi. Odlož hořák, teď už ho nepotřebuješ."

Za několik minut byl vchod otevřen. Uvnitř byla malá komora, kde bylo po stěnách plno nástrojů. Nepodobaly se pozemským ani arkonským.

Šli dál úzkou chodbičkou, do níž po obou stranách ústily dveře. Vedly do kabin s palandami, na nichž by mohlo ležet sotva dítě.

„Moc velcí nebyli," poznamenal Tako.

„Jestli už nežijí, nikdy se nedovíme, jak vypadali," přikývl Ras.

„Třeba najdeme nějaký náznak na můstku," uvažoval Tako.

Můstek jim nic neřekl. Byla to malá místnost s miskovitými sedadly. Gucky by se v nich bez skafandru pohodlně usadil. Obrazovky byly tmavé a prázdné jako slepé oči. Funkce zařízení se dala lehce odhadnout.

„Musíme najít zásobníky kyslíku," zdůraznil Ras. „V lodi žádné ovzduší není, jen vakuum."

Tako systematicky hledal, ale nakonec zavrtěl hlavou. „Tady nic není. Zkusíme to na zádi."

Dveře do strojovny byly zavřené. Museli zase použít podivné kladívko. Motory vypadaly na první pohled staromódně. Všude po stěnách visely podlouhlé nádržky, propojené tenkými hadicemi. Stroje stály na podlaze. Ovládání bylo umístěno pod stropem. Tako

udiveně kroutil hlavou.

„Pod stropem! To jsem ještě neviděl.“

„Nevysvětlitelné,“ brumlal užasle Ras. „Třeba uměli lítat. Pak by jim bylo jedno, kde mají kontrolky.“

„V nádržích jsou pohonné látky, možná taky dýchatelný vzduch. Musíme obsah analyzovat, ale nevyplýtvat.“

„Navrtáme potrubí, ne nádrž,“ navrhl Ras.

S kladívkem to nebyl žádný problém. Když navrtali malý otvor, začala vytékat hustá nažloutlá tekutina, která ve vakuu dýmala. Nabrali vzorek sondou a otvor ucпали.

„Síra, dusík, nějaký neznámý prvek a stopa vodíku,“ oznámil zklamaně Tako. „Jak jim tohle mohlo pohánět motory? Třeba to dýchali.“

„Dobrou chuť,“ zhodnotil to zvenčí Gucky. „Jestli něco takového dejchaj, maj asi legrační krev.“

„Kdyby měli dost vzduchu, proč by opouštěli loď?“ namítl Tako. „Tohle sloužilo jinému účelu.“

„Zkusme další nádrž.“

V nádržkách byly všechny možné tekutiny a plyny, ale žádný kyslík. Vypadalo to, jako by neznámí tvorové kyslík ani neznali. Pak by musela přeměna pohonné látky v energii spočívat na jiné bázi než na spalování. Snad to obstarávaly atomové reaktory.

Ras si unaveně sedl na jeden motor. „Nevidím žádné východisko. Snad přišli z planety, na které je kyslík neznámý.“

„Navrhuji, abychom z vraku odešli,“ řekl Tako. „Vystoupíme na nejvyšší vrchol a provedeme zaměření. Z kamení si nastrádáme zásobu kyslíku na padesát hodin. A pak se ještě jednou zkusíme teleportovat směrem k okraji Mléčné dráhy. Když spojíme síly, přeskočíme aspoň několik světelných let.“

„Tako má pravdu,“ ozval se Gucky. „Tady zbytečně sedíme. Nebo myslíte, že tu loď dáte do provozu?“

„To by nám nebylo nic platné,“ řekl Ras. „Sotva by byla rychlejší než naše skafandry.“

Vyšli z lodi, vzali Guckyho mezi sebe a zapnuli pohon skafandrů. Pomalu vystoupili z rokle a letěli na západ. Po dvou hodinách se dostali nad pohoří, jehož vrcholky čnely do výše

dvanácti kilometrů. Přistáli na nejvyšším. Byla tu malá plošina plná štěrku. Výhled byl do všech stran.

„Zůstaneme tu deset hodin," navrhl Tako. „Za tu dobu nasbíráme kyslík na padesát hodin a odpočineme si. Gucky, ty spi. My ti naplníme zásobník, nemusíš se o to starat. Ras a já se vystřídáme na hlídce."

Gucky chtěl protestovat, ale než si uspořádal myšlenky, už spal. Ras se postaral o jeho i svůj zásobník, a když byl hotov, sedl si vedle Taka, který zatím prováděl zaměřování.

„Můžeš si odpočinout, Rasi. Vzbudím tě za tři hodiny."

Jeho dva druzi spali a Tako pátral po obloze. Zaměřovači paprsky měly prakticky neomezený dosah, pracovaly vyšší než světelnou rychlostí. Byly pevně spřaženy a nerozptylovaly se. Odraz na štítu by byl současný se zachycením cíle, časový faktor byl vyřazen.

Po dvou hodinách si byl Tako jistý, že v okruhu dvou světelných let není ani asteroid ani loď. Obnovil svou zásobu kyslíku a pak jen klidně seděl, dokud ho nevystřídal Ras.

„Nic, Rasi. Ovšem vidíme odtud jen šedesát procent oblohy. Musela by to být náhoda..."

„Na náhodu jsme odkázaní," přerušil ho Ras. „Teď odpočívej, Tako. Už jsi nespal řadu hodin."

Tak přisvědčil a za chvíli usnul. Ras začal pátrat po obloze.

2.

Akonané nikdy nezapomněli na porážku, kterou kdysi utrpěli od Pozemšťanů.

Když se zhroutila velká říše Arkonidanů, oni chtěli převzít její dědictví. Od té doby vedli nevyhlášenou zákeřnou válku proti Zemi a Solárnímu impériu. Tu válku nemohli vyhrát, protože Rhodan byl tak silný jako nikdy předtím. Spokojovali se tedy drobnými bitvami, které sváděli s jednotlivými loděmi Pozemšťanů.

Všude hledali spojence pro svůj boj. Našly se národy ochotné jim pomáhat.

Pak byla zničena pevnost Maahků, dýchajících metan.

Pět lodí uniklo před zkázou, a v nich byli Maahkové namačkáni jako sardinky. Vyrazili směrem k centru Mléčné dráhy, aby našli vhodnou planetu se silnou gravitací a metanovou atmosférou.

Artosos velel malé jednotce akonanské flotily. Čekal se svým svazem na kraji oblasti hvězdokup a udržoval spojení s ostatními jednotkami, které plnily tentýž úkol. Měli sledovat pohyby flotil Pozemšťanů.

Artosos byl střízlivý a chladný počtář. Nic nemohlo být Akonanům milejší než příchod bojovných Metanů, kteří se projevili jako úhlavní nepřátelé Pozemšťanů. S upřímným politováním zaznamenal Artosos zničení létající pevnosti, a tím větší měl radost z unikajících pěti lodí.

Nevešel s nimi do styku hned, sledoval je z bezpečné vzdálenosti. Bylo jeho povinností pomoci jim, když budou potřebovat. Samozřejmě ne bez protislužby.

Druhého dne po zničení pevnosti našli Metanové planetu, kterou hledali. Byla neobydlená a kroužila jako jediná oběžnice kolem tmavě rudého slunce. Byla na východní straně centra Mléčné dráhy a Pozemšťané ji ještě neznali. Později jí dali jméno Metha.

Tady přistálo pět lodí Maahků. Cítili se tu bezpeční. Nikdo je tu nenajde a za několik desetiletí se jejich počet znásobí. Tak vznikne nová civilizace, nová moc, která vykoná pomstu.

Tu se objevil nad planetou Artosos se svým svazem lodí. On sám přistál se svou vlajkovou lodí, aby vyjednával.

Když poprvé uviděl Maahky, vyděsil se.

Jen vzdáleně připomínali humanoidní rasy. Byli až dva metry dvacet vysokí a skoro metr a půl širocí. Měli šedomodrou kůži, pokrytou šupinami. Na nohou měli čtyři palce. Ruce jim sahaly až ke kolenům a ohebností připomínaly spíš chapadla. Na rukou měli šest prstů, z toho dva palce. Hlava byla pevně spojená s tělem bez krku, vypadala jako boule sahající od ramene k rameni. Čtyři oči zaručovaly rozhled do všech stran. Nos a uši chyběly, jen ústa byla patrná.

Metanové měli hlasitou řeč, takže bylo možné se s nimi dorozumět pomocí překladatelských přístrojů. Artosos nevěděl, že Metanové jsou dvojpohlavní. Kladli vajíčka, ale své potomky kojili. S tím souvisela i obrovská plodnost této rasy. Každý Maahk měl ročně až devět potomků.

Artosos byl přijat chladně a důstojně. Byl dost chytrý, aby začal komplimentem, dřív než vyjde se svými požadavky.

„Sledovali jsme váš hrdinský boj, ale vzhledem k přesile Pozemšťanů jsme vám nemohli přijít na pomoc. Když nám přišly posily, které teď čekají venku v kosmu, bylo už po všem. S radostí jsme zaznamenali, že se vám podařilo uniknout.“

Metanové, kteří vypadali všichni stejně, to vzali na vědomí nepohnutě.

„Tato planeta,“ pokračoval Artosos, „patří k impériu Akonanů. Přistáli jste zde bez povolení, ale jsem zmocněn udělit vám je dodatečně. Ovšem pod jednou podmínkou.“

Jeden z Metanů řekl:

„Teď nemůžeme potřebovat válku, ani s Pozemšťany ani s vámi. Jaké máte podmínky?“

„Už celá desetiletí bojujeme s Pozemšťany, kteří jsou také vašimi nepřáteli. Mají nad námi přesilu a jsou lépe vyzbrojeni, proto vedeme po celé Mléčné dráze něco jako partyzánskou válku. Chceme, abyste nás v tomto boji podporovali. To je vše.“

„Souhlasíme,“ odpověděl klidně Maahk. „Nejdřív ale potřebujeme čas, abychom se vzpamatovali z porážky. Za několik dní vystavíme opevnění, v němž kdykoli odvrátíme jakýkoli útok na tuto planetu. Máme v lodích vše, co k tomu potřebujeme. Nemáme

ale dostatek zbraní."

„Dostanete je od nás."

Tím skončil první rozhovor. Metanové našli nový domov, Akonané nového spojence.

Artosos se svou jednotkou se vrátil k hlídkování ve vesmíru. Jednou potkali kulovité kosmické lodě Pozemšťanů. Bylo jich mnoho, proto Artosos rádiovou zprávou vysvětlil svou přítomnost v této části Mléčné dráhy. Velitel Pozemšťanů se s tím spokojil a zeptal se, jestli Akonané nezpозorovali pět černých kosmických lodí nezvyklého tvaru. Artosos vyjádřil politování. Pak se Pozemšťané otočili a zmizeli mezi myriádami hvězd.

„Jen hleďte," zamumlal Artosos pro sebe. Rozhodl se, že se v této části vesmíru ještě nějaký čas zdrží.

Jeho vlnková loď měla tvar zploštělé koule, motory z ní vystupovaly ven výrazněji než u pozemských bitevních křižníků. Přesto bylo snadné se při pohledu z dálky zmýlit.

A právě to se stalo našim třem mutantům. Ras první uviděl stín na svém zaměřovači. Držel hlídku, Tako a Gucky spali. Kyslíku měli na čtyřicet hodin, to bylo málo, aby se odvážili dalšího teleportování.

Stín, který Ras uviděl, měl přibližně tvar koule.

Kulovitá kosmická loď!

Pozemský křižník!

Ras vyskočil a zatřásl svými druhy.

„Co se děje?" zíval Gucky.

„Loď! Loď! Je od nás víc než sto tisíc kilometrů. Musíme ji dohonit. To je naše šance!"

Jednali rychle a rozhodně.

Za několik vteřin už byli zase svázáni tenkými šňůrami a teleportovali se do vesmíru. Když se znovu zhmotnili, Ras už loď na zaměřovači neměl.

Temná planeta byla padesát tisíc kilometrů za nimi.

„Už nemůžu," nařikal Gucky. „Nikdy jsem si nemyslel, že se jednou nebudu moct teleportovat. Přitom mám vzduchu dost."

„To není jenom vzduchem," vysvětloval mu Tako. „Je to taky duševním rozpoložením. Ale teď máme novou naději, Gucky. Zaměřili jsme loď. Musíš nám pomáhat, jinak se na takovou

vzdálenost nepřeneseme."

„Spolehněte se," kňoural Gucky. „Za chvíli budu v pořádku."

Tako o tom sice pochyboval, ale nahlas to neřekl. Začal se jako Ras zabývat zaměřovačem a hledat loď.

„Letěla nižší než světelnou rychlostí," uvažoval Ras. „To znamená, že něco hledá. Její vzdálenost a směr letu známe, víme tedy, kde může teď být. Riskneme ještě jeden skok?"

Druhým skokem se teleportovali do míst, kde byla loď, když ji Ras poprvé zaměřil. Zapnuli pohony ve skafandrech a vyrazili směrem, jímž odletěla.

„Bez teleportování ji nedoženeme," řekl po chvíli Tako. „Letí stejně rychle jako my."

Tak jen krátké skoky, abychom ji nepředhonili," navrhl Ras. "Připraven, Gucky?"

Gucky neodpovídal. Byl v bezvědomí.

„Skočíme a vezmeme ho s sebou," rozhodl Ras. „Deset tisíc kilometrů, víc ne. Jenom nechápu, proč už ji nevidíme na zaměřovačích."

Po několika skocích Ras konečně loď uviděl.

„Tady je, Tako. Rovnou před námi. Má stejnou rychlost jako my. Poslední skok!"

Byl to skok na vzdálenost osmdesát tisíc kilometrů. Normálně by to nebyl žádný problém, ale oba už byli vyčerpaní a Guckyho táhli s sebou jako přítěž. Z posledních sil se Odhmotnili a proletěli určenou trasu 5D prostorem. Pak se zhmotnili.

Ras a Tako ještě ucítili pevnou půdu pod nohama a uvědomili se, že jsou v lodi. Pak z nich opadlo napětí a ztratili vědomí.

* * *

Ve vlajkové lodi Akonanů byl vyhlášen poplach.

Na zlomek vteřiny něco proniklo ochrannými štíty. Přitom obal lodi zůstal nedotčen, což bylo neobvyklé.

Ještě podivnější bylo, že hmota lodi rázem stoupla zhruba o čtyři sta kilogramů.

Artosos se udiveně díval na příslušné ukazatele a lámal si hlavu,

jak je to možné. Jak mohl předmět vážící čtyři sta kilogramů vniknout do lodi a přitom porušit 5D ochranné štíty, ale pevný kovový obal nechat nedotčený.

Pro to bylo jediné vysvětlení: cizí těleso bylo pětirozměrné.

Prohledali loď a našli Rase, Taka a Guckyho v jejich skafandrech. Všichni tři byli v bezvědomí. Artosos se na ně hned šel podívat. Byl u nich vědec Kentares a průzorem v helmě studoval neobyčejný nález. Narovnal se.

„Dva jsou Pozemšťané," řekl. „Třetí je menší než ti dva."

„Pozemšťané?" Artosovi zasvítily oči. „Výborně. A jak se dostali do lodi? Umíte to vysvětlit?"

„Jedině teleportací!"

Rozsvítla se obrazovka interkomu. Objevil se na ní první důstojník.

„Kapitáne, v okruhu dvou světelných let není žádná loď."

„Děkuji. Hledejte dál, Lotore."

Obrazovka pohasla.

Artosos se zpytavě podíval na Kentara.

„Teleportace? Jste si jistý?"

„Určitě, kapitáne. Jiná možnost není. Jak víme, někteří Pozemšťané tuto schopnost mají." Ukázal na malého tvora. „A tohle je myšob. Říkají mu Gucky."

Artosos dal najevo údiv. „Gucky? Myšob Gucky? Pak máme dnes šťastný den, protože právě Guckymu vděčíme za některé nepříjemnosti. Jsou v bezvědomí?"

„Ano. Předpokládám, že to způsobilo vysílení. Měli bychom je prohlédnout..."

„Aby nám zase zmizeli? Žádné experimenty, Kentare. Nesmějí nám utéct. Co navrhuje?"

„Nejdřív hlubokou narkózu, aby se neprobudili. Dokud jsou v bezvědomí, nemohou se znovu teleportovat. Třeba by něco napadlo Metany. Mají s těmito věcmi zkušenosti, vždyť sluneční transmitter také pracuje s pětirozměrným prostorem. Požádejme je o radu."

Artosos přisvědčil.

„Zaletíme na planetu Maahků. Zatím se postarejte, aby se zajatci neprobudili. Sundáme jim skafandry?"

„To bych nedoporučoval.“

„A odkud přišli?“

Na to ani Kentares neznal odpověď.

Artosos se vrátil na můstek a vyrozuměl ostatní loď. Celý malý svaz se stočil zpátky k planetě Meta.

Kentares uvedl Rase, Taka a Guckyho do hluboké narkózy a vyšetřil je. Zjistil, že jsou zcela vyčerpaní a potřebují klid, aby se zotavili. Jak se dostali bez lodi do středu Mléčné dráhy, to nechápal.

Po několika hodinách letu hyperprostorem uviděli planetu Metha. Maahkové v posledních osmi dnech nezaháleli.

Už ve vzdálenosti mnoha světelných minut dostali Akonané výstrahu. Když se prokázali, bylo jim povoleno přistání. Artosos Metanům nedůvěřoval a spojoval se s nimi jen z nutnosti, proto nařídil svým lodím pohotovost a přistál jen s vlajkovou lodí.

Původně neměl v úmyslu vydat Maahkům své drahocenné zajatce. Chtěl od nich jen radu, jak zabránit teleporterům v útěku. Hluboká narkóza byla jen krátkodobý a nespolehlivý prostředek. Jestli se chtějí od zajatých něco dovědět, nemohou je stále udržovat v bezvědomí. Artosos chtěl Maahky jen požádat o radu.

Vysvětlil veliteli nové kolonie, oč mu jde. Pro Maahka nebyla kupodivu existence teleporterů ničím novým.

„Pozemšťané jsou humanoidní, stejně jako Arkonidané, naši úhlavní nepřátelé. Vždycky mezi nimi byli teleporteři, jenom dříve pravděpodobně neuměli své talenty rozvíjet. Dostali jsme z Modré soustavy historické podklady, z nichž víme, že Pozemšťané už celá staletí mají sbor mutantů, kteří jsou prý nesmrtelní. Mezi nimi jsou také teleporteři. Budeme vám vděční, když nám dáte příležitost vyšetřit ty tři zajatce.“

„Chtěl jsem je vzít do své domovské soustavy a tam...“

„To byste nedokázali. Utečou vám i přesto, že je udržujete v narkóze. Nezapomínejte, že všechny lety nadsvětelnou rychlostí se odehrávají v pětirozměrném prostoru. Teleporteři se probudí a zmizí.“

„Neutekli nám cestou sem.“

„To proto, že jsou vyčerpaní. Až se trochu zotaví, nepomůže vám ani narkóza. Jsou jenom dvě možnosti, jak jim zabránit v útěku.“

Bud' poletíte domů normální rychlostí světla, nebo nám zajatce přenecháte."

Artosos si vyžádal čas na rozmyšlenou a vrátil se do lodi. Tam se radil s Kentarem.

„Maahk má pravdu, Artosi," řekl vědec. „Umím si představit, že narkóza nepomůže v pětirozměrném prostředí, které je teleporterům důvěrně známé. Zatím neutekli jen proto, že jsou v přirozeném bezvědomí."

„Takže nemáme jinou možnost než je vydat Maahkům?"

„To je jediný prostředek, jak je udržet v zajetí. Pokud ovšem Metanové vědí, jak jim zabránit v útěku."

„O tom se ještě přesvědčím. Chtěl jsem od vás jen vědět, jestli máme jinou možnost."

„Jen tu jedinou."

Artosos se vrátil k Maahkům. Na vlastní oči se mohl přesvědčit, jaké změny se udaly na dříve pusté a mrtvé planetě. Ve světle rudého slunce vznikly rozlehlé dílny, obrovské kopule i ploché stavby. Na vrcholcích kopců stály agregáty na výrobu energie a obranné zbraně neznámé podoby. Stavěly se generátory pro ochranné štíty. Podobně jako v Modré soustavě měla být také zde planeta obklopena energetickým štítem, který zabrání přistání nevídaných návštěv.

Maahkové přijali Artosovo rozhodnutí jako samozřejmost.

„Postaráme se, abychom se dověděli vše o teleportérech a o jejich tajném poslání. Ostatně jsme se dověděli, že naši pevnost zničil teleporter. Tím více jsme vám vděční, že nám zajatce předáte!"

Artosos náhle pochopil.

On, který nenáviděl Pozemšťany z hloubi duše, začal najednou Rase, Taka a myšoba Guckyho litovat. Už byl blízko tomu, aby je nevydával, ale musel především myslet na zájmy svého národa.

„Co s nimi budete dělat?" zeptal se.

Ochotně mu odpověděli.

„Máme přístroje, které vyrábějí a vysílají 5D pole poruch. Všechny parapsychické schopnosti spočívají na 5D základě. Pod vlivem poruchového pole ztrácejí účinnost. Nám tato pole neškodí."

Tři zajatci byli Maahkům předáni dřív, než přišli k sobě. Pak Artosos zase odstartoval. Cítil se trochu stísněně, když se díval na

novou výstavbu. Když Maahkové tohle dokázali za týden, co teprve vybudují za rok?

Doufal, že se rozhodl správně, když jim pomohl.

* * *

Byl to kupodivu Gucky, kdo se první probрал z bezvědomí. První, co si uvědomil, bylo, že už na sobě nemá skafandr.

Ležel na širokém lehátku a díval se do klenutého stropu z blyštícího se kovu. Strop měl v průměru asi třicet metrů a začínal tři metry nad podlahou, která byla také kovová. Kulatá stěna byla průhledná.

Gucky se posadil. Na dalších dvou postelích leželi Ras a Tako. Byli ještě v bezvědomí. Také už neměli na sobě skafandry. Vzduch v kopuli se dal dobře dýchat, byl svěží a chladný, ale ne příliš studený.

Kulatou stěnou viděl Gucky na povrch nějaké obydlené planety. Stály tu obrovité stavby a nějaké postavy chvátaly za prací. Byli větší než lidé. Gucky je hned poznal: Metanové.

Padli do rukou Metanům!

To byla tak děsivá myšlenka, že Gucky klesl zpátky na postel. Zmocnil se ho panicky strach. Maahkové jistě vědí, kdo jim způsobil rozhodující porážku, a teď mají příležitost se pomstít. Jestli se nestane zázrak, jsou všichni tři ztraceni.

Tak ztraceni, jako byli na mrtvé planetě. Nebyla to dobrá výměna.

Ras se pohnul a otevřel oči. Nechápatě se rozhlížel, až uviděl Guckyho. Posadil se.

„Kde to jsme?“ Trhl sebou. „Už nemáme skafandry! Kyslíkové ovzduší! Gucky, jsme zachráněni!“

Gucky zvolna zavrtěl hlavou.

„Připrav se na nejhorší, Rasi. Podívej se ven! Jsme zajatci Maahků!“

Také Tako se probudil. Teprve když překonali první šok, zpozorovali pozoruhodnou změnu, která se s nimi stala.

Neměli sice skafandr a helmu, zato se na jejich hlavách klenula jemná mříž. Připomínala ptačí klec. Mřížka byla upevněna ke kůži na

hlavě asi ve výši obočí. Pokrývala celou vlasovou část.

Gucky se pokusil mřížku odstranit, už tušil její účel. Nešlo to. Biochemické lepidlo drželo pevně. Kov by se dal od kůže oddělit snad jenom operativně.

„Co to znamená?“ ptal se zděšeně Tako.

„Ty to nechápeš? Myslíš, že Metanové se dají přelstít? Vědí, koho zajali, a postarali se, abychom jim neutekli. Ani bychom nemohli, i kdybychom ty mřížky neměli. Venku určitě není kyslíkové ovzduší, jinak by Metanové museli nosit skafandry. A my už skafandry nemáme. Kdybychom se teleportovali ven, udusíme se.“

„A proč tedy ještě mřížky?“

„Oni nic neriskují, Tako. Pořád ještě bych jim mohl něco provést telekineticky. Divím se jen, že nás rovnou nezabili, když nás poznali. Jistě vědí, že jsme to byli my, kdo zničil jejich pevnost.“

"Asi mají své důvody, proč to neudělali." Ras přistoupil ke skleněné stěně. Jeden z Maahků šel okolo a podíval se dovnitř, pak spěchal pryč. „Teď jistě dostaneme brzy návštěvu.“

Gucky se zase posadil. Ohmatal mřížku na hlavě a povzdechl si.

„Cítím se svěží a odpočatý. Aspoň, že nás nenechají vyhladovět.“

„Nezkusíme přece jen, jaké funkce mají ty mřížky?“

„Ušetřte si námahu, přátelé. Já už jsem to zkoušel.“ Gucky zavzdychal. „Žádná teleportace, žádná telekineze, žádná telepatie. Konec všeho! Dočista jsem zhloupnul. Nevidím z toho východisko.“

"Aspoň, že můžeme dýchat," těšil ho Tako, který obešel místnost a prohlédl si vybavení. „A hlad taky nemáme. Tamhle ve skříňkách jsem našel konzervy. Vody je tady taky zásoba. Připadám si jako v zoologické zahradě. Budou si nás prohlížet jako podivná zvířata.“

„Tak ať si přijdou na své," zavrčel Gucky a vystrčil zadek proti průhledné stěně.

Tako a Ras se nesmiřovali se situací tak snadno.

„Určitě jsou z těch pěti kosmických lodí, které upláchly." Tako vyhlédl ven. „Ale jestli tu přistáli jen Maahkové z těch pěti lodí, nemohli přece v tak krátké době vybudovat taková zařízení. Tady stojí velké továrny i obytné čtvrti. Přece nejsou kouzelníci. Mimoto,

Rasi, podívej se tamhle na ten generátor. Nepřipomíná ti něco?"

Ras se podíval a přimhouřil oči.

„Něco takového jsem už viděl, ale nemůžu si vzpomenout..."

„Připomenu ti, Rasi. Asi před dvěma měsíci nám padl do rukou hlídkovací křižník. Jeho posádka stačila uprchnout v záchranných lodích. Při prohlídce lodi jsme našli..."

„Byli to Akonané," přikývl Ras. „Našli jsme jejich reaktor, který se od tohohle skoro nelišil. Myslíš, že jsou to oni?"

Tako přisvědčil.

„Jsem přesvědčen, že Maahkové a Akonané spolupracují. Mají společného nepřítele. Nás."

„Správně," souhlasil Gucky. „Teď také chápu, proč si Ras spletl loď. Neměla kulovitý tvar, ale vejčitý. Akonané nás chytli a předali Maahkům."

„Proč by to ale dělali?" pochyboval Tako.

„Nemám tušení, ale asi se to brzy dozvíme."

„Rád bych věděl, kde teď jsme. Která to může být planeta? Určitě někde v centru galaxie. Takové červené slunce a tolik hvězd," uvažoval Ras.

„O metanový svět jsme se nikdy moc nezajímali. Asi to byla chyba. Vsadím se, že tahle planeta není na žádné naší mapě."

O půl hodiny později se jejich předpoklady potvrdily. Ze svého vězení mohli přehlédnout kousek blízkého kosmodromu. Přistávaly tam čtyři těžké akonské transportéry. Práci obstarávali neforemní roboti, Maahkové řídili akci a vydávali rozkazy.

„Akonané zásobují Metany stroji. Museli spolu uzavřít nějakou smlouvu," uvažoval Ras.

„Proč ne? Jistě vidí výhodu spojení s Maahky proti nám. Teď je zásobují a časem budou žádat vojenskou pomoc. Při rychlém rozmnožování Metanů tu v několika desetiletích vznikne nová silná civilizace, která nám může být velmi nebezpečná. Musíme Rhodana varovat."

„No ano, ale jak?" skučel Gucky. „Jak ho můžeme varovat, když sami nevíme, jak se z tyhle situace dostáném."

„Však už nějakou cestu najdeme." Ras byl jako vždy optimista. „Můžeme ukrást nějakou loď a na ní uprchnout."

„Jsme tu dobře zajištění. Kolem je jedovatá atmosféra a my nemáme žádné ochranné obleky," pochyboval Tako.

Gucky se začal vytahovat.

„Chcete slyšet radu starýho myšoba? Nejdřív se trochu najíme a vyspíme se. Až si odpočinem, však nás něco napadne. Podívej se, Tako, jestli nezapomněli na mrkev."

„Jsou tady jenom konzervy. Snad sis nemyslel, že kvůli tobě budou pěstovat čerstvou zeleninu?"

Otevřeli si pár konzerv, některé z nich pocházely dokonce přímo ze Země. Najedli se, napili se studené vody a lehli na postel. V okamžiku, kdy se jim začaly zavírat oči, otevřely se skryté dveře a dva Maahkové vstoupili dovnitř. Na obličeji měli dýchací masky a s sebou nesli akonanský přístroj na překládání.

„No nazdar!" vydechl zděšeně Gucky, i když už dříve viděl Maahky zblízka. „To jsou ale příšery! Od těch nás nic dobrého nečeká."

Ras a Tako vstali a klidně čekali. Gucky se k nim přidal, zřejmě rozčilený, že mu překazili odpolední spánek. Maahkové instalovali překládači přístroj. Pohybovali se lehce, asi jako lidé na Měsíci. Teprve teď si zajatci uvědomili, že v kopuli je stejná přitažlivost jako na Zemi. Gravitační pole planety je jistě nejmíň dvakrát větší.

Z přístroje se ozvaly první srozumitelné zvuky:

„...rozumíte, dejte nám znamení. Čekáme."

Ras se podíval po Takovi a pokročil dopředu.

„Rozumíme vám. Co s námi chcete udělat?"

Chvilí bylo ticho, pak se ozvalo:

„Dorozumívání je v pořádku. Kdo z vás je ten mutant, který zničil naši pevnost?"

„Nic nevíme o žádné pevnosti," lhal Ras. Neměl chuť být souzen těmito cizinci jako válečný zločinec. „Ani nevíme, jak jsme se sem dostali."

„Akonané vás našli ve své lodi.

Teleportovali jste se do ní. Je to tak?"

Ras zaváhal.

„A kdyby ano? Co to má společného s vaší pevností?"

„Byla napadena a zničena teleportery. To je mezi Pozemšťany

tolik teleporterů? Kdo je to malé stvoření s plochým ocasem a hlodacími zuby?"

„Hlodacími zuby?" Gucky vyskočil. „Co se vám na mých zubech nelíbí?"

„Jenom mluvíme o tom, že zřejmě žvýkáte pouze rostliny. Je to tak?"

„Jistě! A mohli byste na to příště brát ohled. Na stravu jsem totiž značně choulostivý. Křehké výhonky chřestu a mladá karotka..."

„Kdo tedy zničil pevnost?" opakoval Maahk chladně otázku. „Potřebujeme vědět, jak se to stalo, abychom příště mohli takovým nehodám zabránit."

Byla zničena skoro celá jejich civilizace, a oni tomu říkají nehoda! Maahkové byli opravdu pozoruhodná rasa - a nanejvýš nebezpečná.

Tako naznačil Guckymu, aby raději mlčel.

„Nemůžeme vám povědět, ani jak byla pevnost zničena, ani kdo to udělal," řekl. „Určitě se to stalo v sebeobraně, a tak byste to měli také chápat. Kdy se dozvíme, proč nás držíte v zajetí a jaké s námi máte úmysly?"

„Jste teleporteři, je to tak?"

Nemělo smysl to popírat.

„Souhlasí," přiznal Tako. Myslel, že přiznání Maahkové ocení. Netušil, že tyto bytosti neznají žádné pocity. Chápali jenom jedním, které sloužilo k dosažení nějakého cíle.

„Jsme sice teleporteři, ale vy jste nás té vlastnosti zbavili."

„Naše technika ovládá jen třírozměrný prostor a čas."

„Někdy myslíme také pětirozměrně, ale jenom tehdy, když je to zapotřebí. Jste bezmocní a bez Akonanů byste možná byli už mrtví."

To bohužel sedí, pomyslel si Tako. Nahlas ale prohlásil:

„Kdo ví? Než vám ale budeme odpovídat na otázky, chceme vědět, jaké s námi máte úmysly. Vysvětlíte nám, co na této planetě, která byla dosud neobydlená, vlastně děláte."

„Planeta patří Akonanům, poskytli nám tady azyl. Nemůžeme se vrátit na místo, odkud jsme sem přišli. Museli jsme hledat novou vlast a jsme šťastni, že jsme ji našli zde. Akonané nám pomáhají, jsou velkorysí. I tato kopule, ve které bydlíte, je vytvořena akonskou

technikou. Jednoho dne bude součástí obrovského strojového komplexu, který bude ovlivňovat zdejší klima. Slunce tady ztrácí svoji sílu a my budeme muset najít náhradu. Později - můžeme vám to říct, protože to nikdy nebudete moci prozradit - počítáme s útokem na vás a úplným zničením vaší rasy."

„To si jenom myslíte," tiše zamumlal Gucky. „Však my vám to překazíme."

"Jen klid, Gucky," varoval Tako. Obrátil se znovu na Maahky. „Tak jaké teď s námi máte úmysly?"

„Mohli bychom vás zabít, ale na to je ještě čas. Vždycky nás zajímaly schopnosti jiných ras, zvláště schopnosti mutantů. Chceme zjistit, jestli vaše schopnosti nemůžeme převzít."

Máme být pokusní králíci, pomyslel si Tako a trochu se mu ulevilo. Bylo to lepší, než být zabit.

Maahkové odmontovali překládači přístroj a odešli. Gucky se za nimi vztekle díval.

„Pěkné vyhlídky! Chtěli by nás rozebrat na součástky, mizerové!"

Rasovi se na čele objevila starostlivá vráska.

„Nechápu to. Přišli, abychom jim odpověděli na otázky. Ale všimli jste si, že nám pak už žádné otázky nepoložili? Copak se dozvěděli to, co potřebovali vědět, i bez našich odpovědí?"

„Myslíš telepaticky?" Gucky vrtěl hlavou. „Musím tě zklamat. Nejsou telepatie schopní, to jsem hned poznal. Taky ale nevím, proč odešli. Ale je mi milejší, že jsou pryč."

Venku kolem průhledné stěny se shlukl dav Maahků. Zvědavě se dívali dovnitř.

„Už je to tady," podotkl Tako. „Vědci si nás prohlížejí. Tak hodně potěšení!" Lehl si na postel. „Prospím se a nedám se rušit. Ať se dívají podle chuti."

Brzy si na diváky zvykli a nevšíмали si jich.

Jen Gucky si neodpustil vyplazovat na ně jazyk. Vyvolal tím živou diskusi mezi Metany, kteří zřejmě v tom gestu hledali hluboký význam a vjeli si navzájem do vlasů.

Venku zapadalo slunce a vytvářelo žhavé červánky v jedovatém Metanovém a čpavkovém ovzduší.

Nastala noc.

4.

Uprostřed noci probudil Guckyho nějaký šramot, jehož původ si nedovedl vysvětlit.

Opatrně se posadil.

Šramot ustal.

Tako se pohnul na posteli.

„Ty nespíš, Tako?“ zašeptal Gucky. „Slyšel jsi taky ten šramot?“

Tako si vzdychl. „To jsem byl já. Klidně spi dál.“

Gucky sklouzl z postele a šel k Takovi. „To mi musíš vysvětlit.“

„Měl jsem v kapse pilníček na nehty. Maahkové ho přehlédli. Už hodinu zkouším přepilovat mřížku na hlavě.“

„Aha,“ přikývl Gucky. „A jak daleko jsi se dostal?“

„Vůbec nikam, Gucky. Ta mříž je tvrdá jako diamant.“

Gucky bezděky zatahal za svou mřížku. „Nějaký způsob musí být, jak ji dostat dolů.“

„Kdepak, mám ji jak přivařenou ke spánkovým kostem.“

„Já spánkové kosti nemám,“ řekl Gucky a posadil se na posteli.

„Mám jen chrupavky.“

Opatrně vzal za mřížku a zkoušel s ní pohnout. Skutečně se pohnula, jako by dobře neseděla. Předtím se nehýbala. Zkoušel to znova a rozčilením se zpotil.

„Pot!“ zašeptal vzrušeně. „Pot to uvolňuje! Nenapadlo je, že se potíme!“

Tako to zkoušel také, ale marně.

„Tak to bude přece těma chrupavkama,“ uvažoval Gucky. „Ale hlavně, že to jde.“

Také Ras se probudil a zkoušel svou mřížku sundat, ale brzy to vzdal.

Gucky opatrně mřížku stáhl z hlavy. Na kůži mu zůstaly čtyři červené rány v místech, kde byla přitavena.

„Tak co?“ naléhal Ras. „Už se můžeš teleportovat?“

„Teleportovat bych se mohl, ale kam? Jak se někde mimo tuhle místnost nadechnu toho jejich hnusného vzduchu, udusím se.“

„A co zadržet dech?“ navrhl Tako. „Minutu to vydržíš, pak se vrátíš sem.“

„Zkusím to," slíbil Gucky. „Ale kam mám skočit?"

„Naše skafandry budou v nějaké laboratoři. Jistě je zkoumají. Bude to ta plochá budova těsně vedle kosmodromu. Má zamřížovaná okna. Na tvém místě bych se nejdřív podíval tam, Gucky."

Gucky přikývl a přistoupil k průhledné stěně. Venku bylo světlo jako při úplňku. Na krajích kosmodromu zářily světlomety. Nepracovalo se tam, jen několik robotů obcházel kolem rozestavěných budov. Žádní Maahkové nikde nebyli.

Gucky se soustředil na svůj cíl, zhluboka se nadýchl, zadržel dech - a odhmotnil se.

V té chvíli měl pocit, jako by ho chtěla neviditelná ruka rozmáčknout a vytlačila mu všechny vzduch z plic. Klesl na kolena a na ruce. Snažil se rozpoznat okolí. Byl ve velkém sále, přeplněném nástroji všeho druhu. U stěn stály police, na nízkých stolech ležely neznámé předměty. Všude stály nevybalené bedny, byl tu nepořádek jako při stěhování. Gucky měl jen pět vteřin čas, déle to nevydržel. Teleportoval se zpátky do bezpečné kopule.

Ras se na něj udiveně podíval. „Pět vteřin, Gucky. Nebyla řeč o jedné minutě?"

Gucky lapal po vzduchu a klesl na postel.

„Gravitace mě málem rozmačkala. To je nějaké skladiště, je tam zmatek. Jak v tom mám najít naše skafandry?"

„Někde musí být!"

Gucky se znova soustředil a skočil. Teď už byl připraven. Sotva se zhmotnil ve skladišti, zapojil své telekinetické síly, aby zmírnil působení gravitace. Teď už mu dělal potíže jen vysoký tlak vzduchu.

Přelézal bedny, až se dostal do druhé místnosti. Tady to nevypadalo o moc lépe, ale bylo aspoň poznat, že je to rozvodna energie.

Nahlédl ještě do třetí místnosti, pak mu došel dech a musel se vrátit do kopule. Opakoval to několikrát za sebou. Čtyřmi teleportacemi prozkoumal přízemí budovy. Hořejšek byl prázdný. Teď už pokaždé vystačil s dechem dvě minuty.

Jako další cíl si vybral kulatou budovu s kopulí podobnou té, v níž byli věznění. Zhmotnil se uprostřed rozlehlé haly plné obrovských beden popsaných akonskými znaky. Gucky pracně

rozluštil, že se jedná o součásti strojů k výzkumným účelům. Při druhém skoku zjistil, že některé vedlejší místnosti jsou už vybavené. Nasel chemickou laboratoř, místnost pro fyzikální pokusy a biologické oddělení.

V sekci pro fyziku visel na stěně jeden z jejich skafandrů. Byl k nepotřebě. Rozebrali ho, aby prozkoumali jednotlivé díly. Látka byla rozřezána a kovové pancéřování roztaveno. Na vedlejším stole ležely aspoň některé nástroje a zbraně.

Nejdřív hledal Gucky zvláštní špičaté kladívko, které našli na temné planetě. Metanové si jistě lámali hlavu, kde získali Pozemšťané takový materiál. S kladívkem v jedné a malým paprskometem ve druhé ruce se Gucky teleportoval zpátky ke svým druhům.

„Byl to Takův oblek,“ vyprávěl udýchaně. „Aspoň tohle jsem zachránil. Můžete si s tím překrojit mřížky. Paprskomet si nechám u sebe.“

„Ještě chceš pryč?“ ptal se Tako starostlivě. „Dneska už toho bylo dost.“

„Kdo ví, jestli zítra bude na něco čas.“ Gucky vyhlédl prosklenou stěnou k obloze. „Brzy bude svítat, pak si na nás zase vzpomenou.“ Ras chtěl ještě něco namítat, ale Gucky už zmizel. Když se znovu zhmotnil, stál k němu zády nějaký Maahk. Gucky se tak polekal, že nezareagoval.

Maahk asi nějak vycítil jeho přítomnost. Pomalu se obrátil a sáhl po stříbrné hůlce, kterou měl zavěšenou u boku. Ted' už Guckymu nezbylo nic jiného než stisknout spoušť paprskometu. Maahk klesl k zemi a zůstal ležet bez hnutí.

Gucky vzal k sobě jeho stříbrnou hůlku a teleportoval se zpátky. Tako se právě snažil odkrojit špičatým kladívkem Rasovu mřížku. Nešlo mu to. Kladívko, které bez potíží krájelo tvrdý kov, nestačilo na neznámou slitinu.

„Tak co, Gucky?“

"Jeden Maahk mi přišel do cesty a musel jsem ho zabít. Nic jiného mi nezbylo."

„Nikdo ti to nevyčítá. Snad nepřijdou na to, že jsme to byli my. Nenechal jsi stopy?“

„Ne. Nasadím si zase provizorně mřížku, aby na nic nepřišli. Brzy vyjde slunce. Doufejme, že Maahkové budou mít dost jiné práce a dají nám ještě jeden den pokoj. Zítra v noci budeme pokračovat.“

Tako se zašklebil.

„Máš pravdu. Počkáme si a uvidíme.“

Natáhli se na postele.

Venku vycházelo rudé slunce.

* * *

O několik hodin později, když už slunce stálo vysoko na obloze, uviděli Ras a Tako, jak na kosmodromu přistávají kosmické lodě.

„To jsou Akonané," řekl Ras. „Ale určitě to nejsou transportní lodě.“

„Bojové lodě!" mumlal Tako. „Mluv potichu, Rasi, ať nevzbudíme Guckyho. Potřebuje si odpočinout. V každém případě návštěva Akonanů pro nás neznamená nic dobrého.“

Pracovní roboti vykládali z lodí zbraně, kosmická torpéda a bomby všech typů.

„V bednách budou ruční zbraně," odhadoval Ras.

„Akonané tedy vyzbrojují Maahky. Ukázali svou pravou tvář. V budoucnu na ně nemusíme brát ohled.“

„Rhodan je neměl šetřit už dřív," řekl Ras.

Gucky za nimi zažíval a posadil se na posteli. „Co si tam prohlížíte?" Vstal a šel k nim. „Podívejme! Akonský lodě! Ti mají naspěch, aby pomohli svým novým přátelům.“

„Přivezli jim zbraně a munici," vysvětloval mu Tako. „Už se s nimi spojují veřejně.“

„Tak veřejně zase ne," namítal Gucky a mnul si oči. „My nejsme žádná veřejnost. V jejich očích jsme už mrtví.“ Zašklebil se a vycenil své hlodavci zuby. „Jenže to se pletou. Jestli nás dneska nechaj v klidu, v noci se všechno rozhodne.“

„Myslíš?" Tako si nebyl tak jistý. „I kdybys našel naše skafandry, budou už jen dva a my jsme tři.“

„Za prvý - známe akonské lodě jako své vlastní," objasňoval mu

optimisticky Gucky, „a za druhý -Akonané dýchají kyslík. Nač bychom ještě hledali své skafandry? Jasný?"

Už to bylo jasné.

„Báječný nápad!" usmíval se Tako. „Utečeme v jedné z akonských lodí. Hlavně aby nikdo nepoznal, že máš sundanou mřížku."

„Kdyby měli podezření a začali nás prohledávat, budu se teleportovat rovnou do některý akonský lodí. Odstartuju a přistanu s ní těsně vedle tyhle kopule. Dveře nejsou zamčený, takže vyběhnete a přidáte se ke mně. Pak hned odletíme."

Ras zavrtěl hlavou.

„Zní to příliš jednoduše, než aby to mohlo vyjít, Gucky."

Gucky pokrčil rameny. „Máš lepší návrh?"

Tako se ujal slova.

„Tvůj návrh je v pořádku, jenom si myslím, že bychom neměli čekat, až nás Maahkové začnou podezřívát, ale vyjít s iniciativou sami."

„Moje řešení bylo pro případ nouze," připomněl Gucky. „Bude samozřejmě lepší, když si rozhodný okamžik výběrem sami. Přes den mi to ale připadá riskantní, pokud to půjde, počkáme na noc."

Ras vyhlédl ven.

„Jdou k nám dva Maahkové."

„Já budu spát," oznámil Gucky. Přikryl se a zavřel oči. Ras a Tako zůstali sedět. V kapsách měli zbraně, které přinesl Gucky.

Dva Metanové měli s sebou translátor.

„Vaše jména jsou Ras Čubaj, Tako Kakuta a Gucky. Patříte ke sboru mutantů planety Země."

Tako to potvrdil. Jen mu bylo divné, odkud to Metanové vědí. Brzy dostal vysvětlení.

„Tyto informace nám předali Akonané. Pozemšťané vás hledají s mnoha loděmi. To znamená, že jste pro ně velmi cenní. Kromě toho už víme, že jste to byli vy, kdo zničil naši pevnost." Jeden Maahk ukázal na Guckyho. „Co je mu?"

„Je unavený a spí," vysvětlil Tako. „Je malý a slabý. Musí se šetřit, jinak nepřežije dnešní den."

„Pošleme k němu našeho nejschopnějšího lékaře. Vaše životy

nesmí být ohroženy. Ještě vás potřebujeme."

„Není třeba," polekal se Tako. Lékařské vyšetření teď nemohli potřebovat. „Nejlepší pro něj bude, když se vyspí. Lékař mu nepomůže. Zítra s ním budete moci mluvit."

„Dobře, počkáme." Maahk ukázal ke kosmodromu. „Viděli jste lodě našich spojenců? Víte, co to znamená?"

„Nás to nezajímá. Jsme vaši zajatci. Vzali jste nám možnost teleportovat se. Co bude dál, to je vaše věc. I když říkáte, že naše životy mají pro vás cenu, jednoho dne nás stejně zabijete. Jsme pro vás nebezpeční."

„To je pravda," přiznal jeden z Maahků. „Ale než zemřete, prozradíte nám všechna tajemství Pozemšťanů. Budeme to potřebovat při budování nové civilizace. S pomocí Akonanů budeme za sto nebo dvě stě let pány téhle galaxie. Potom nás neohrozí ani Pozemšťané ani Akonané. Teď odcházíme. Přijdeme za vámi ještě před západem slunce."

Když odešli, otevřel Gucky oči.

„Oni si teď myslej, že jsem nějakej ubožák," postěžoval si.

„Tím líp!" Ras přešel k němu. „Když nás nepřítel podceňuje, nebude nás tolik hlídat."

Najedli se a sledovali, jak přistávají další akonské lodě a vykládají zbraně.

Když bez problémů proběhla ohlášená večerní inspekce, přistály na kosmodromu tři další lodě. Byla to obrovské kulovité kosmické lodě a dva malé pomocné čluny.

„Už nám budou brzy konkurovat," řekl ustaraně Tako. „Ta velká loď má v průměru skoro osm set metrů. Buď je to bitevní loď nebo moderní přepravní loď."

„Spíš to bude přepravní loď," odhadoval Ras. „Vrchovatě naložená municí, řekl bych. Roboti budou dnes určitě dělat přes čas. Nebude ti to vadit, Gucky?"

„Ani ne, Rasi. Dám si pozor, aby mě nikdo neviděl. A s robotem se vypořádám stejně snadno jako s Maahkem. Dej mi svůj paprskomet, Tako."

Japonec mu podal zbraň. Gucky si ji strčil do kapsy.

„Doufejme, že se brzy setmí," řekl.

5.

Gucky se vznášel bez hnutí dva kilometry nad kosmodromem planety Meta. Bylo ledově chladno, a myšobovi dalo práci zadržovat dech, ale musel se nejdřív zorientovat.

Přistálo víc akonských lodí, než kolik jich viděli z kopule. Teprve před hodinou dorazilo dalších třicet přepravních lodí, které byly hned vykládány.

Jenom obrovská kosmická loď a dva pomocné čluny čekaly nečinně. Buď žádný náklad nepřivezly, nebo se budou vykládat až zítra.

Letištní plocha byla osvětlena jako ve dne. Dole mezi loděmi by se Gucky nemohl pohybovat nepozorován.

Skočil zpátky do kopule.

„Kde mám začít?“ ptal se. „Ta velká loď mě přitahuje.“

„S tou bychom neodletěli, je moc vysoká,“ namítl Tako.

„Ale jistě bych v ní našel akonské skafandry.“

Ras zaťal pěsti.

„Připadám si tak bezmocný,“ prohlásil vztekle. „Sedím tady a nic nedělám. Skafandr by se ohromně hodil! Dělej, jak myslíš, Gucky.“

Tentokrát se Gucky zhmotnil ve velké kosmické lodi. Poprvé se zase mohl volně nadechnout mimo kopuli, kde byli věznění. Ted' měl dost času a nemusel pospíchat.

Prohledal řadu místností, až se dostal do skladiště. Tady byly zbraně, ale nejen to.

Guckymu se zježila srst na zádech, když viděl bohaté zásoby atomových zbraní, které tu byly uskladněny. Kdyby vybuchly současně, rozmetaly by celou planetu.

To chtějí Akonané dát Maahkům takovéhohle zbraně? Museli se zbláznit, jestli nevidí nebezpečí, které přitom hrozí jim samým...

Dál Gucky nedomýšlel. Zachytil myšlenkové impulzy, blízké a zřetelné. Dva Akonané spolu mluvili. Byli někde o poschodí výš. Gucky se k nim opatrně teleportoval, protože obsah rozhovoru byl tak zajímavý, že si chtěl ty dva prohlédnout.

„...vlastnictví té zbraně by nám dalo naprostou převahu nad Pozemšťany. To ospravedlňuje předání pum Maahkům. Oni by

vlastně ani naši pomoc nepotřebovali. Proč to dělají?"

„Chtějí nás ukonejšit, abychom se cítili v bezpečí, to je všechno."

"Ale chtějí nám také vydat konstrukční tajemství konvertorového děla."

Gucky zatajil dech.

Konvertorové dělo, strašlivá zbraň Metanů!

Gucky se teleportoval zpátky do kopule.

„Konvertorové dělo," řekl Ras, když vyslechl jeho zprávu, „má v boji podobnou cenu jako naše transformační děla. Jestli je opravdu Akonané od Maahků dostanou, bude z toho spousta mrzutostí. Musíme tomu nějak zabránit."

"Ale jak?" ptal se Tako.

„Já bych věděl, jak," prozradil tajuplně Gucky. „Potřeboval bych k tomu svůj skafandr. V jedny kapse mám malou bombu, která se dá načasovat. Nastavíme ji a zmizíme."

Ras se zatvářil podnikavě. „Ty bys chtěl vyhodit kosmodrom do vzduchu?"

„Ani ne tak do vzduchu, jako do metanu," opravil ho Gucky. „Až vybuchne ta velká loď s atomovými bombama, kolem dokola nic nezůstane. Tu katastrofu nemůže ani nikdo přežít. Nebo má někdo lepší nápad?"

Ras a Tako se na sebe podívali a mlčeli.

„No prosím!" triumfoval Gucky. „Tak já jdu hledat svůj skafandr. Buďte připraveni, kdybychom museli odtud pospíchat. A zabalte pár konzerv na cestu. Kdo ví, co mají Akonani v kuchyni."

Zbývající dva skafandry našel při sedmém skoku. Ze svého si vzal malou bombu, přibral oba paprskomety a s posledním zbytkem vzduchu v plicích se vrátil do kopule.

Ted' se ještě podívám po vhodné lodi," prohlásil, když se vydýchal. „Líbí se mi ty malé pomocné čluny. Mají lineární pohon."

Člun, ve kterém se zhmotnil, měl tvar zploštělé koule a měřil v průměru sotva dvacet metrů. Obsazen byl jen několika Akonany. V centrále seděl ospalý důstojník v pohodlném křesle a nebral službu nijak vážně. Nač taky? Co by se tady mohlo stát?

V kabinách spal zbytek posádky, pět mužů. Tři propojené trojúhelníky na výložkách nasvědčovaly, že jsou to vědci. Měli snad

na místě převzít plány na konvertorové dělo? To znělo logicky.

Gucky zkontroloval zásoby zbraní i potravin. Všechno bylo v pořádku. Neměl důvod hledat jinou loď.

Teleportoval se zpátky do kopule.

Když se zhmotnil ve známém prostředí, uviděl Rase a Taka stát u skleněné stěny se zdviženými rukama. Dva Maahkové na ně mířili nebezpečně vypadajícími stříbrnými holemi. Špičaté kladívko a zbraně ležely na podlaze.

Gucky jednal bez rozmýšlení. Neměl čas vytahovat z kapsy paprskomet. Zasáhl telekineticky. Než se oba Maahkové vzpamatovali, uchopila je neviditelná síla a mrštila jimi o kovový strop. Pak je Gucky pustil. Spadli na tvrdou podlahu z dvoumetrové výšky. Stříbrné hole jim vyklouzly z rukou. Ras a Tako se pro ně shýbli.

„Jak se to stalo?" ptal se Gucky.

„Najednou přišli dovnitř," vysvětloval Ras. „Naprosto nečekaně. Vyhlíželi jsme stěnou ven a neviděli jsme je přijít. Když tě nikde neviděli, sháněli se po tobě. Pak našli v tvé posteli prázdnou mřížku."

„Musíme odtud zmizet, než je začnou hledat," řekl Tako.

„Už jsem vybral člun," pochlubil se Gucky. „Je tam jen šest Akonanů, ty zvládneš. Kde je moje bomba?"

„Mezi konzervami, tam se nedívali."

„Výborně!" Gucky šel ke skříni a strčil bombu, velkou asi jako mužská pěst, do kapsy. „S tím uděláme ohňostroj, jakej Maahkové ani Akonani ještě nezažili."

Tako náhle zavolal od okna: „Běží sem tucet Maahků, všichni po zuby ozbrojení! Ti dva jistě měli u sebe vysílačku. Musíme pryč!"

Gucky vzal Taka a Rase za ruce.

„Škoda, bylo to tu takový útulný. Vždycky, když se člověk někde zabydlí, něco mu do toho přijde. Pěkně se mě držte, přátelé! Rád bych viděl, jak se budou tvářit Maahkové, až tu nikoho nenajdou. Bohužel na ně nemůžeme počkat."

Znovu se zhmotnili v chodbě pomocného člunu.

„Velitelský můstek je tamhle vpředu," vysvětloval Gucky. „Snad ten Akonan nic neslyšel."

Neslyšel nic a byl tak překvapený, když se před ním objevili tři

mutanti, že se neodvážil ani pohnout. Bez odporu se dal odzbrojit a svázat. Ras k tomu použil náhradní kabel, který našel v malé místnosti s vysílačkou.

Tako se zatím posadil do křesla pilota a prohlížel si ovládací panel. Pak přikývl.

„Není v tom velký rozdíl. Neměly by s tím být potíže.“

„Zapni obrazovky, ať víme, co se děje venku. Já se podívám na vysílačku.“

„Aha,“ zavrčel Gucky. „A těch pět vědců přenecháte mně, co? Jako bych neměl nic jiného na práci!“ Poklepal si na kapsu. „Zapomněli jste na bombu?“

V té chvíli zaplanuly obrazovky. Zároveň se zapnuly vnější mikrofony.

Venku nepřetržitě vyly sirény. Maahkové vyhlásili poplach.

„Máš pravdu, nemáme čas,“ přisvědčil Ras. „Tako připraví loď ke startu, abychom mohli hned zmizet, jak se vrátíš, Gucky. Já se zatím postarám o vědce. Zlom vaz.“

Myšob se zašklebil a vytáhl bombu z kapsy. Chvíli manipuloval s jejím mechanismem, až časový spínač klapl.

„Tak,“ prohlásil. „Kostky jsou vrženy, abych tak řekl. Přesně za hodinu bomba vybuchne. Do ty doby se musíme dostat do bezpečí. Tenhle časový spínač se nedá nijak zastavit. Kdyby ji Maahkové předčasně našli, mohli by ji jedinečně nechat vybuchnout v kosmickém prostoru. Já jdu, přátelé.“

A zmizel.

Ras si připravil paprskomet na ochromující paprsky a vyšel z můstku. O deset minut později leželi zajatci dobře spoutáni ve skladišti lodi.

Venku byl nepředstavitelný zmatek.

Pátrání po uprchlících začalo.

* * *

Ještě jednou se Gucky vznesl do ledového chladu, aby se z výše jednoho kilometru rozhlédl.

Útek tří mutantů zvedl na nohy Maahky i Akonany. Zajatci

neměli skafandry, proto stíhající správně předpokládali, že budou v některé akonské lodi s kyslíkovým ovzduším. Byl tedy dán příkaz všechny lodě prohledat.

Minutu to Gucky vydržel bez vzduchu, pak se teleportoval do velké bitevní kosmické lodi, v níž už jednou byl. Tentokrát tu nebyl takový klid jako minule. Roboti a Akonané běhali po chodbách, všichni plně ozbrojení a připravení střílet, jakmile objeví některého z uprchlíků.

Druhým skokem se Gucky přenesl rovnou do skladiště zbraní. Přikrčil se do kouta, protože velký prostor prohledávalo aspoň půl tuctu Akonanů se zbraněmi připravenými k střelbě. Dva Akonané prošli těsně kolem něho, ale nezahlédli ho.

Gucky vylezl z úkrytu a našel otevřenou bednu s atomovými mikrobombami. To bude stačit, řekl si a uložil svou časovanou bombičku mezi ně. Až vybuchne tohle, vybuchne celá loď. Bude to řetězová reakce. Tlaková vlna zapálí bomby a kosmická torpéda v ostatních lodích i zásoby naskládané na okraji kosmodromu.

Přiklopil kovové víko bedny. K výbuchu chybělo ještě čtyřicet pět minut.

Vlastně by měl hned zpátky do malé lodi a neztrácet už ani vteřinu, ale něco ho tu ještě zdržovalo. Pomalu ťapal úzkými chodbičkami skladiště.

Když došel k východu, zastavil se a ještě jednou se ohlédl.

Žádný instinkt ho nevaroval.

Když zaslechl šramot, bylo už pozdě.

Někdo mu rázem zezadu přehodil přes hlavu mřížku.

Už se nemohl teleportovat a dal se zajmout.

6.

„Obávám se, že už nemáme žádnou naději, pane.“

Plukovník Cart Rudo, kapitán vlajkové lodi CREST II, to řekl lhostejně, jako by konstatoval bezvýznamnou skutečnost. Před sebou měl hromádku rádiových hlášení z ostatních lodí. Všechny měly shodný text: „Žádná stopa po pohřešovaných.“

„Já se nikdy nevzdám naděje, že je najdeme,“ trval na svém Perry Rhodan. „Nejsou mrtví - nesmějí být mrtví!“

„Já s tebou souhlasím, Perry,“ přisvědčil Atlan. „Gucky se tak snadno nevzdá, a ti dva ostatní taky ne. Je pravda, že už nemají kyslík, pokud jsou odkázaní jen na své skafandry. Ale kdo říká, že se toulají vesmírem? Třeba se jim povedlo najít planetu s vhodným ovzduším a teď tam čekají, až je objevíme. Teleporteři mají spoustu možností, jak přežít.“

„Děkuju ti,“ řekl prostě Rhodan a obrátil se zase k plukovníkovi. „Pokračujeme jako dosud. Kdyby někdo zahlédl něco neobvyklého, ať mi to hned hlásí.“

„Ano, pane.“

„Půjdeš se mnou na pozorovatelnu?“ zeptal se Rhodan Arkonidana.

Pozorovatelná byla polokoule s volným výhledem do všech stran. Rhodan se zadíval do zmrzlých hvězd, které jiskřily ve všech barvách. Desetitisíce jich byly vidět pouhým okem, a každá mohla mít planetu, na níž čekají tři mutanti - pokud ještě žijí.

„Měli bychom se vrátit do Terranie,“ uvažoval Atlan. „Už jsme moc dlouho pryč. Guckyho a ty ostatní hledá pět tisíc lodí. Je v tom nějaký rozdíl, jestli mezi nimi bude nebo nebude i CREST II?“

„Je, a velký,“ namítl Rhodan. „Když se vzdáme předčasně, mnoho našich věrných přátel si pomyslí, že na nás není spolehnutí.“

„Tak aspoň stanovme nějaký termín, třeba osm dní. Pak se vrátíme k Zemi a necháme tu menší jednotku, která bude pátrat dál. Uvědom si, co všechno je ve hře. Andromeda, Mistři ostrovů...“

„Mně dělají víc starostí Maahkové,“ přiznal Rhodan, aniž se k Atlanovu návrhu vyjádřil. „Jestli ti z pěti lodí, které unikly, našli vhodnou planetu...“

Ozval se interkom, plukovník Rudo:

„Kapitán volá Administrátora! Ozvěte se, pane!”

„Jsem na pozorovatelně,” ohlásil se Rhodan. „Oč jde, plukovníku?”

„Nevíme, jestli je to důležité, pane. Zaměřovače FEDORIE zachytily pravděpodobný výbuch novy ve vzdálenosti čtyř světelných let. Štěpení energie je kupodivu trojrozměrné.”

„To vypadá na atomový výbuch,” uvažoval Rhodan. „Je ta hvězda známá?”

„Není, pane. Pro střed Mléčné dráhy nemáme dost přesné mapy a...”

„Dobře, já vím. Co navrhuje, plukovníku?”

„Podívat se tam, pane. Pošlete tam několik lodí.”

Rhodan s Atlanem se na sebe podívali.

„Poletíme my, plukovníku. Dejte zprávu ostatním jednotkám. FEDORIA ať nás očekává, a s ní deset dalších lodí. Pospěšte si.”

Chtěli právě otevřít dveře, když je někdo předběhl. Vřítíl se dovnitř hlavní astronom Zech-Mellard a usadil se ke speciálním dalekohledům.

„Zvláštní úkaz! Fenomén!” mumlal a nastavoval teleskop. Rhodana a Atlana si ani nevšiml, i když je předtím málem porazil.

Rhodan k němu přistoupil a zeptal se ho, jaký úkaz hodlá pozorovat. Musel otázku několikrát opakovat, než Zech-Mellard odpověděl.

„To červené slunce je fenomén!”

„A kde ten fenomén máte?” zeptal se Atlan a zapnul obrazovky patřící k dalekohledu. „Ukažte nám ho, profesore.”

Na obrazovkách se objevilo červené slunce a planeta. Zvětšení ukazovalo podrobnosti.

„Fenomén! Tam došlo k vybití energie nepředstavitelných rozměrů. Takové bývá pozorováno při explozi slunce. To rudé slunce se ale nezměnilo, nejde tedy o novu. Jestli tohle není fenomén, pánové...”

„Bezpochyby atomová reakce,” uvažoval Rhodan. „Planeta je zřejmě obydlená.”

Z interkomu se ozval plukovník Rudo:

„Za několik minut opustíme meziprostor. K cíli pak zbývají dvě světelné minuty. Prosím o další pokyny."

Atlan vzal Rhodana za paži.

„Rychle na můstek! Možná budeme přistávat. Musíme zjistit, co výbuch způsobilo."

CREST II se vrátila z hyperprostoru do normálního vesmíru. Na obrazovkách byla vidět planeta červeného slunce. Nebyla na ní žádná známka života nebo civilizace. Jen na jednom místě ještě žhnul obrovský kráter o průměru mnoha kilometrů. Na jeho okrajích ležely trosky zničených budov a několik znetvořených lodí.

„Lodě Akonanů, ty poznávám," řekl překvapeně Atlan. „Snad jedna z jejich četných základen. Ale kdo na ně zaútočil?"

CREST II se vznášela nevysoko nad místem katastrofy. Ostatních jedenáct lodí čekalo ve větší vzdálenosti. Laboratoř hlásila radioaktivní vodíkově-čpavkovou atmosféru.

Z druhé strany planety se vydělil černý stín.

„Lod' Maahků!" zvolal plukovník Rudo. „Útočili snad oni?"

„Mohlo to být také obráceně," řekl Rhodan a nespouštěl černou lod' z očí. „Plukovníku, vyzvěte Maahky, aby přistáli a vzdali se."

Rudo předal rozkaz svým podřízeným.

„To nemá smysl," prorokoval Atlan. „Maahkové se nikdy nevzdávají. Raději zemrou."

Měl pravdu. Maahkové se pokusili uprchnout do volného prostoru. Jedenáct čekajících lodí jim zahradilo cestu. Maahkové vypálili z konvertorového děla a jeden pozemský lehký křižník vzplanul. Rhodan se vzdal úmyslu Maahky zajmout.

„Rudo - nasad'te transformační děla."

To byl pro Maahky rozsudek smrti.

„Škoda," poznamenal Atlan, když bylo po všem. „Teď se nikdy nedovíme, co se tu odehrálo."

„Zaměřena cizí lod'!" hlásil v té chvíli navigátor. „Vzdálenost pět světelných minut. Podle velikosti to bude záchranný člun."

Rhodan se podíval na obrazovky.

„Zploštělá koule - akonská konstrukce. Možná ti, co přežili katastrofu. Musíme se pokusit dostat je živé. Naštěstí nejsou Akonané tak sebevražedně naladěni jako Maahkové. Pospěšte si,

plukovníku. Navažte s nimi rádiové spojení."

CREST II a ostatních deset lodí se rozletělo za neznámým objektem. V dělostřelecké centrále čekal major Cer Wiffert na rozhodující povel. Stisk tlačítka, a malá loď přestane existovat.

* * *

Guckyho drželi čtyři Akonané. Mřížka byla jiná, než jakou měl na hlavě předtím. Maahkové jich zřejmě vyrobili víc a rozdali je Akonanům pro případ potřeby.

Nepohnul se, když mu brali z kapsy paprskomet.

Přišel pátý Akonan, důstojník. Mluvil interkosmem.

„Ty jsi mutant, kterému říkají Gucky?" Bylo to spíš konstatování než otázka. „Kde jsou ostatní?"

„Najděte si je," odsekl vzpurně Gucky. Jeden Akonan ho udeřil pěstí, až Gucky zavrával.

Jen počkej, pomyslel si vztekle. Ještě čtyřicet minut, a nebudeš naživu. - A já asi taky ne...

„Odpověz!" vykřikl na něj důstojník.

„Nevím. Já jsem utekl, to je všechno."

„A co jsi hledal ve skladišti zbraní?"

Gucky nespěchal s odpovědí a opatrně zkoušel, jak těsně mu přiléhá mřížka k hlavě. Byla volná, to mu dalo novou naději. Možná by z ní mohl vyklouznout, kdyby se příkrčil. Zkusí je vyprovokovat, aby na mřížku zapomněli.

„Myslel jsem, že je to jídelna. Takovej trapnej omyl."

Nereagovali na to.

„Kde jsou ostatní?" ptal se znovu důstojník.

„I kdybych to věděl, nepovím vám to! Vy jste největší lumpové, který znám. Spojujete se s Maahky! Ti vás jednoho dne zničí, ani konvertorové dělo vám nepomůže."

„Co o něm víš?" polekal se důstojník.

„Celou spoustu," tvrdil Gucky. Cítil, že Akonané už nedrží mřížku tak pevně. Asi je bolela záda, takže se napřímili. Gucky se jednoduše vyvlékl z mřížky tím, že padl na zem. Zároveň se překulil a chytil důstojníka za nohy. Soustředil se na můstek malého člunu a

teleportoval se i s důstojníkem.

Ras stál u dveří a když viděl s Guckym Akonana, vytáhl paprskomet.

„Kohopak to sem vlečeš?"

Gucky důstojníka odzbrojil.

„Vezmeme ho s sebou, byl ke mně hrozně milej. Kromě toho zřejmě ví všelicos, co by mohlo zajímat Rhodana." Podíval se na hodinky. „Chybí dvacet minut do výbuchu."

„Tak odstartujeme!" zvolal Tako.

„Ještě ne, Tako! To by celá ta smečka letěla za náma. Musíme počkat do poslední chvíle. Teď už nás snad nenajdou. Funguje vysílačka?"

„Všechno je v pořádku."

Zvenku byly přes mikrofon slyšet útržky rozkazů. Na obrazovkách bylo vidět pátrací čtyři Maahků, jak pochodují od jedné akonské lodi ke druhé. Maahkové zřejmě přestali Akonanům zcela důvěřovat, snad se domnívali, že Akonané už zajatce mají a nechtějí je vydat, proto se kontroly ujali sami. Akonané však nepouštěli do lodí víc než jednoho Maahka, což prohlídku značně zdržovalo.

„Nastartuj motor, Tako," upozornil Gucky. „Jdou k nám."

Tako přikývl.

„Žádný strach. Jakmile zapnu pohyb vpřed, vzlétáme. Ještě deset minut do výbuchu."

Dva Maahkové stáli před malou lodí a zuřivě gestikulovali. Patrně nechápali, proč jsou dveře zavřené a nikdo z posádky se neukazuje. Brzy začali něco tušit. Jeden z nich promluvil do malého aparátu, který vytáhl z kapsy.

„Hlásí, co zjistili," odhadoval Ras. Podíval se na hodinky. „Za pět minut můžeme odstartovat."

Byly to dlouhé a napínavé minuty.

Nejdřív se nic nedělo, pak připochoval oddíl robotů a s nimi několik akonských důstojníků. Ti si zřejmě lámali hlavu, proč se vědci ve svém člunu zavřeli a nechtějí nikoho pustit dovnitř.

„Rasi, prohledal jsi zajatého akonského důstojníka?"

„Ne, proč? Zbraň jsme mu vzali a..."

„Možná má u sebe vysílačku!"

„Docela určitě ji má," řekl Gucky a ukázal na obrazovku. Roboti se rozestavili do půlkruhu kolem malé lodi, zvedli těžké paprskomety a namířili. Na povel začali střílet. Mnoho škod udělat nemohli, ale kdyby stříleli dost dlouho, mohli by proděravět plášť člunu.

„Startujeme!" zahulákal Ras.

Tako pohnul páčkou.

Zmlklo rádiové spojení. Palba robotů patrně roztavila venkovní antény.

Malá loď se zvedla a vyrazila na hvězdnou oblohu Mety. V několika vteřinách uviděli červené slunce.

„Dvě minuty do výbuchu," řekl Gucky. „Doufejme, že dřív neodstartují, aby nás pronásledovali."

Na obrazovkách bylo vidět, jak stíhací čtyry nastupují do lodí. První odstartovala jedna z černých lodí Maahků. Měla značný předstih před Akonany, kterým trvalo déle, než se vzpamatovali z překvapení.

Ještě minuta. Ještě třicet vteřin.

Pět akonských lodí se zvedlo z kosmodromu.

Už to nestihly.

Najednou to vypadalo, že vybuchla sopka. Země se zvedla a pohltila ve žhavém jícnu flotilu Akonanů, lodi Maahků i rozestavěné město. Pak se zvedl k obloze atomový hřib z tisíce explozí a strhl do kráteru všechny lodě, které odstartovaly. Jedině černá loď Maahků unikla všeobecné zkáze, ale vzdala se pronásledování. Vrátila se opatrně k planetě a pátrala po těch, kdo přežili.

Ras se chytil za hlavu a kroutil mřížkou. „Ta věc už mě znervózňuje. Rád bych se jí zbavil."

„Uklidni se, Rasi," tišil ho Gucky. „Šéflékař na CRESTU II to dá do pořádku. Mně jednou odstranil bradavici na zádech..."

Tako najednou vykřikl: „Lodě! Pronásledují nás!"

Na obrazovkách se objevilo jedenáct bodů, které se rychle blížily. Tvar ještě nebylo možné rozeznat.

* * *

„Koule, řekl bych." Ras mhouřil oči. „Ano, jsou to koule, a

nejsou zploštělé. Mohou to být jediné pozemské lodě."

„No, kulovitý lodě jsou obecně oblíbený," namítl Gucky.

„Tak jsi telepat nebo ne?" připomněl mu Tako. „Jak můžeme odpovědět na jejich výzvy, když je ani neslyšíme."

Gucky zavřel oči a soustředil se. Pak zamručel:

„Když několik tisíc jedinců přemýšlí zároveň, je z toho pěkně telepatickej salát... Ano, jsou to Pozemšťani. Někdo tam myslí na střelení. Ti také nemyslí na nic jiného!"

„Ta jedna loď je už docela blízko," řekl Tako. „Vypadá jako CREST II."

„A je to CREST II!" jásal Gucky. „Samozřejmě, že je to CREST II! Okamžik, hned budu mít Rhodana."

„Oni si myslí, že jsme Akonané," obával se Ras. „Vyzývají nás rádiem, abychom se vzdali, ale my je neslyšíme a letíme dál, a oni..."

Gucky vyskočil z křesla.

„Máš pravdu! Musím si pospíšit. Tako, zpomal, aby věděli, že nechceme utéct. Počkejte, až se vrátím."

„Ty chceš..."

„Copak mám jinou možnost?" Gucky se zašklebil. „Jsem přece jediný teleporter ze tří teleporterů."

Odhmotnil se.

* * *

„Ale, ale!" zahvízdal někdo vyčítavě za Rhodanem. „Já bych si to ještě rozmyslel. To tě nenapadlo, že třeba mají porouchanou vysílačku?"

Rhodan se pomalu otočil. Jeho tvář byla bezvýrazná. Vteřina mu stačila, aby se ovládl.

„Á, to jsi ty?" řekl lhostejně. „Vlastně jsem si to mohl myslet. Tu akonskou loď řídí nějakí amatéři."

Gucky četl Rhodanovi myšlenky. Spokojeně se zašklebil, přitápnul k němu a podal mu ruku.

„Nemusíš přede mnou skrývat dojetí, Perry. Za lásku k příteli není třeba se stydět. Díky, že jsi nás nepřestal hledat, přišli jste v pravý čas."

„Ten výbuch...?“

Gucky přikývl. „To jsme byli my, jak správně hádáš. Akonani dodávali Maahkům zbraně, a my jsme jim to osladili. Ještě ti všechno podrobně vypovím. Můžeš teď vysvobodit Taka a Rase?“

O deset minut později oba mutanti vystoupili z pomocného člunu v hangáru CRESTU II a lékaři se jich hned ujali. Zajatí Akonané byli uvězněni a čekal je výslech.

Pak vyprávěl Gucky všechno od začátku. Když skončil, bylo chvíli ticho. Pak Rhodan řekl:

„Vypadá to, že jsi svým radikálním postupem odvrátil galaktickou válku, Gucky.“

Ozval se interkom.

„Velitel hledá administrátora, velitel...“

Rhodan stiskl tlačítko.

„Tady Rhodan. Oč jde, plukovníku?“

„Máte přijít na ošetřovnu, pane.“

Vydali se tam i s Guckym. Ras a Tako se probrali z narkózy a seděli na postelích. Na spáncích měli náplasti z plazmy.

„Ty mřížky nám museli odoperovat,“ řekl Ras.

„Vůbec to nebolelo,“ dodal Tako. „Všechny schopnosti se nám vrátily. Už jsme si to vyzkoušeli.“

Rhodan jim poblahopřál, promluvil si ještě s lékaři a vrátil se pak do centrály za plukovníkem. Atlan se ještě chvíli zdržel. Když se s dvěma mutanty loučil, ohlížel se po Guckym.

„Ani jsem si nevšiml, že odchází.“

„On se teleportoval,“ vysvětlil Ras. „Asi je unavený a chce se prospat. Řekl bych, že po tom všem, co dokázal, má právo si odpočinout.“

„To určitě má,“ potvrdil Atlan a odešel.

Ras a Tako se uložili do polštářů.

„Jsem rád, že je to za námi,“ řekl Ras. „Postel, dobrá loď, přátelé -a tolik vzduchu, kolik se nám zachce.“

„Věděl jsem, že nás v tom šéf nenechá,“ řekl prostě Tako.

Zavřeli oči a o pár minut později už spali.